

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΥΡΙΟΥ ΛΟΓΩΝ.

Α'. Πῶς ἀν τις ἀλυπος εἴη.

21. Πῶς ἀν τις ἀλυπος τῇ ψυχῇ περιποιήσαιτο, ή δεῖ² κανταῦθα ιατροῦ, καθάπερ ἐν ταῖς τοῦ σώματος δύναις, καὶ πρὸς τῷ ιατρῷ³ φαρμάκων τινῶν, καὶ διαίτης κεκραμένης πρὸς ὑγίειαν καλῶς; Τις οὖν γένοιτο ψυχῆς ιατρός, καὶ ποῖα τὰ φάρμακα, καὶ ποῖος τῆς διαίτης αὐτῆς τρόπος; Εγὼ μὲν ὑπὸ φιλίας⁴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα πάντα οὐδιαιρῶ τὰς τέχνας, πείθομαι δὲ τοῖς ποιηταῖς, ὅτι ἦν ἐν Πηλίῳ⁵ ἀνήρ ιατρικός· Χείρωνα αὐτὸν καλοῦσιν, ή δὲ τέχνη Χείρουι ἦν τείνουσα ἐφ' ἐκάτερα.⁶ Καὶ γὰρ τὸ σῶμα ἔξεπόνει τῶν προσιόντων αὐτῷ εἰς τὸ ἀκρότατον τοῦ ὑγιεινοῦ Θήρας, καὶ δρειβασίαις, καὶ δρόμοις, καὶ εύναις ἐπὶ στιβάδων, καὶ σιτίοις ἐξ ἄγρας, καὶ πόμασιν ἐκ ναράτων καὶ τὴν ψυχὴν ἐπεμελεῖτο μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῶν σωμάτων, εὔκινησίᾳ λογισμῶν, καὶ τῷ ἀνδρώδει τῶν παθημάτων καὶ διὰ τοῦτο ἄρα ιατρικώτατός τε καὶ δικαιότατος⁷ δόμοῦ ἔδοξεν εἶναι ὁ αὐτός, οὗσαν ὄνόματα τέχνη μᾶτις ἐπιφημισάντων τῶν ποιητῶν. Εἰ δὲ ἐν τῷ παρόντι⁸ διέστηκέ γε πρὸς ἑαυτὴν ἡ τέχνη,⁹ μήπωσοι τοῦτο θαυμαστὸν φανῆ, πρὶν ἂν μοιδειέης καὶ τὴν τέχνην μίαν τε οὐσαν καὶ ηθροιστμένην ἄλλ' οὐ διαλαχθῆσαν τοῦ σώματος τὰ χωρία, ἄλλην ἄλλο τι,¹⁰ τὴν μὲν δρθαλμούς, τὴν δὲ νῶτα, τὴν δὲ ἄλλο τι μόριον, καὶ κινδυνεύουσαν, κατασμικρυνομένην ἐκάπτοτε εἰς λεπτὰ καὶ ἀγενῆ μόρια, ἀρχνισθῆναι ποντάπασι· καθάπερ τὴν Μακεδόνων φροσίν ἀρχὴν ἐμπεσοῦσαν εἰς σύνδρας πολλούς,¹¹ οὓς ἀξιουμένους βασιλείας ὅλης μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον.

Α'. § 1. 2 Ἡ δεῖ.) Απορηματικὸν ἀντὶ τοῦ, ἀσάγε δεῖ. — 3. Καὶ πρὸς τῷ ιατρ.) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ δεῖ. — 4. Υπὸ φιλίας.) Κινούμενος δηλαδὴ ἡ γὰρ φιλία, ἦν τούτῳ πρὸς τὰ ἀρχαῖα πάντα, αὕτη ἔστιν ἡ κινοῦσά με μὴ δικιρεῖν τὰς τέχνας· τὴν τῆς ψυχῆς δηλαδὴ ιατρικὴν καὶ τὴν τοῦ σώματος. — 5. Εν Πηλίῳ.) Οὕτω. — 6. Ἐφ' ἐκάτερα.) Καὶ ἐπὶ ψυχὴν καὶ ἐπὶ σῶμα δηλαδὴ. — 7. Καὶ δικαιότ.) Νερὶ τούτου γάρ Ὁμηρος λέγοιν, ὅτι ἐκαζεν Ἀχιλλία τὴν ιατρικήν, καὶ δικαιοτον λέγει Κενταύρων. Ήλ. Λ'. στιχ. 332.

*Οὐ Χείρων ἐδιδαχεῖ, δικαιότατος Κενταύρων.

— 8. Εν τῷ παρόντι.) Χρόνῳ. — 9. Η τέχ.) Ἡ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ιατρική. — 10. Ἄλλην ἄλλο τι.) ἄλλη δηλαδὴ τέχνη ἄλλο τι χωρίον τοῦ σώματος ὑπισχνεῖται θεραπεῦσαι ἡ μὲν γὰρ περὶ τοὺς δρθαλμούς δρθαλμικὴ καλεῖται ἡ δὲ περὶ τὰς πληγὰς γειρουργική· καὶ οὕτω περὶ ἑλκαστον τῶν μερῶν κατάγοντειν ἡ ιατρική, ιδίας ἔλαχε κλέσεως, ωστε ιδία τέχνη νομίζεται. — 11. Εἰς σύνδρας πολλούς.) Μετὰ γὰρ τὸν Ἀλιξάνδρου τοῦ μεγάλου θάνατον, εἰς πολλὰς ἀρχὰς ὀν-

§ 2. Τί δὴ οὖν² δὲ Χείρων ἡλθεν ἡμῖν δεῦρο ἐπὶ τὸν λόγον; Φέρε
ιδω μετὰ σου, εἰ μὴ ἐν δέοντι.³ Εἴπερ γάρ μοι⁴ καλεῖς τι
οὐδύνην σώματος, (καλεῖς μέν τοι) αὕτη⁵ τοῖνυν εἰ μὲν ἐξ ἵσου τὸ
σῶμα ὑποδύσαται ἀν., καὶ ἀνακραθεῖσα ἐπιεικῶς ὅλῳ, διετάραξε⁶
αὐτοῦ τὴν κατὰ φύσιν οὐσίαν, καθάπερ σιδηρού πῦρ, αὐτὸ τοῦτο,
ὁ καλοῦμεν πῦρ ὑποκοριζόμενοι δ’ οἱ ιατροὶ μετέβαλον τοῦνομα,⁷
ὡς ἔλαττον⁸ ἡμῖν τὸ δειγὸν φανούμενον, εἰ πυρετὸς καλοῖτο, ἀλ-
λὰ μὴ πῦρ.⁹ Ετερού δ’ αὐτὸ¹⁰ ἐστιν οὐδύνης γένος, ἐπειδὴν μόριον
μὲν ἡ τὸ τὴν αἰτίαν ἔχον καὶ τὴν πηγὴν τοῦ νοσήματος, ὁρμη-
θὲν δὲ ἐντεῦθεν τὸ δειγὸν συνελκύσῃ τε καὶ συνεπισπάσῃ τῇ ὁ-
δύνῃ καὶ τὸ ἄλλο πᾶν σῶμα. Καὶ ἐστιν οὖτω σὴ τις ὁζύτατος
ὅ τοῦ ἀλγεῖν δρόσυος ἐπὶ τὸ ὑγιαίνου ἀπὸ τοῦ κάμυοντος, ὡς
μάθοις ἄν¹¹ τῷ προσπταίσματι ἀκρῷ τῷ ποδὶ¹² ἐκ γάρ ὀνύ-
χων, φασὶ, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὸ ἀλγεινὸν ἐν ἀκαρεῖ θεῖ. Τοῦτο δὲ
οἵσι γίγνεσθαι ἀν., εἰ μὴ ἐπύγγχυεν ἡ ψυχὴ διειληφυῖα τὸ σῶμα
πῶν παντόθεν, καὶ ἀνακραχμένη¹³ αὐτῷ, καθάπερ τὸ φῶς τῷ ἀέ-
ρι; Ή μᾶλλον οὕτωσι λέγωμεν. Καθάπερ αἱ τῶν θυμιαμάτων
οὐδική καὶ τοῖς πόρρω οὖσι προσέβαλον,¹⁴ ἀνακεράσασαι τὸν διὰ
μέσου ἀέρα τῇ εὔοδίᾳ· ἡ καθάπερ τὰ γρώματα ἐν δρθαλμοῖς
πόρρωνθεν ἔρχεται, ὡς ἐπιγράψαντα καὶ ταῦτα τὸν ἀέρα τῇ αὐ-
τῶν φύσει ταῦτη¹⁵ νόμιζε καὶ τὴν ψυχὴν πανταχοῦ διεληλυθέ-

ρηται ἡ ἀρχὴ τῶν Μάκεδονων ἐλέττου
τῶν στρατηγῶν ιδίαν περιποιουμένου ἀρ-
χῆν.

§ 2. 2. Τέ δὴ οὖν.) Διατὰ σὺν τὸν
Χείρων παράδειγμα τοῦ λόγου προ-
χειρισάμεθα.—3. Εἰ μὴ ἐν δέοντ.). Ἀπὸ
κοινοῦ τὸ, Ἡλθεν δὲ Χείρων ἡμῖν ἐπὶ¹
τὸν λόγον.—4. Εἴπερ γάρ μοι.) Ἡ τῆς
δειγῆς δύναμις τοιόνδε τὸν νοῦν ἔχει
ἔστι μου κατὰ θυμὸν εἰδέναι εἰ τι καλεῖς
οὐδύνην σώματος· οἶδα δὲ πάντας ὅτι κα-
λεῖ· εἰ μὴ τις τὸ Εἴπερ εἰς τὸ, Εἴπερ με-
ταβαλὼν πραγμάτων ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ τό-
τε γάρ ἔστι. Εἴπερ γάρ μοι καλεῖς τι οὐδύνην
σώματος; πάντως καλεῖς.—5. Αὕτ.) Ἡ οὐδύ-
νη δηλ.—6. Εἰ μέν . . . ὑποδύταιτ. ἀν
καὶ . . . διετάραξεν.) Τὸ μὲν εὔκτικὸν
διὰ τὸ ἀμφίβολον καὶ τοῦ δυνητικοῦ, τὸ
δ’ ἡειτικὸν κατὰ ἀντιχρονισμὸν διὰ τὸ
βεβαίον· ὡς εἰ ἔλεγεν· εἰ δύνηθη ὑπο-
δύσαται, καὶ εἰ ἐτάραξε τὴν οὐσίαν, αὐ-
τὸ τοῦτο ἐπτὸν δὲ καλοῦμεν πῦρ· ἐν γάρ
τοῖς πυρετοῖς οἷα πῦρ δικεῖται ἡ οὐδύνη.
—7. Μετέβαλον τοῦνομ.) Πυρετὸν δηλα-
δὴ καλέσαντες. — 8. Εἰλαττον.) Κατ’ αἰ-
τικτικὴν ἡ ἀπόιντος διὰ τὸ Οὐς· ἐπὶ γάρ

ψευδοῦς ὕλης μετὰ τοῦ ὡς καὶ κατ’ αἰ-
τικτικὴν ἡ ἀπόλυτος. — 9. Διὰ μὴ πῦρ.)
Επειδὴ δὲ περινευσημένον δοκεῖ τὸ χω-
ρίον τοῦτο, ὃδε ἀν ἐκρρατθεῖη. Αὕτη
τοῖνυν ἡ οὐδύνη καταλαβοῦται ἔξισου τὸ σῶ-
μα πᾶν, καὶ ἀνακραθεῖσα ἐπιεικῶς ὅλῳ,
καὶ διαταράξῃ τὴν κατὰ φύσιν αὐτοῦ
οὐσίαν, καθάπερ τὸ πῦρ διὰ ταῦτα δια-
ταράξται τὸν σιδηρού, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν
ἡ τοῦτο, διπερ ἡμεῖς καλοῦμεν πῦρ οἱ οἴ-
ιατροὶ ὑποκοριζόμενοι δυομάχουσι πυρε-
τόν· μετέβαλον γάρ τοῦνομα νομίζουσες
ὅτι ἔλαττον ἡμῖν τὸ δειγὸν φανεῖται, εἰ κα-
λεῖτο πυρετός, ἀλλὰ μὴ πῦρ. — 10. Ετε-
ρού δ’ αὐτ.) Ο δὲ ἐπακολουθεῖ τῷ μὲν τῷ
ἐν τῷ εἰ μέν· ἐν μὲν γάρ τὸ εἰρημένον
οὐδύνης γένος, ἐτερού δὲ τὸ ἔξιτο. — 11.
Ως μάθοις ἄν.) Καθάπερ ἔτσι σοι δυνα-
τὸν καταμαθεῖν. — 12. Ἀκρῷ τῷ ποδί¹⁶)
Ἐν ἄκρῳ δηλαδὴ τῷ ποδὶ γενομένῳ τῷ
προσπταίσματι· ἀλλως γάρ ἡ δοτικὴ ἀνα-
ταπόδοτος. — 13. Καὶ ἀνακελρ.) Επύ-
γχυεν ἀπὸ κοινοῦ. — 14. Προσέβαλ.) Αγ-
τικρονισμὸς ἀντὶ προστάξιλουστ. — 15.
Ταῦτα.) Λυτὶ τοῦ οὗτως. — 16. Εξαίρω

ναι, καὶ μηδὲν εἶναι ἄψυχον σώματος μέρος. Τρίχας δὲ καὶ
σκυχας ἔξειρω λόγου,¹⁶ ὡς καὶ τῶν δένδρων τὰ φύλλα· καὶ γάρ
ταῦτα ἐστιν, ὅσα ἐν φυτοῖς τὰ ἀναισθητάτα. Οὔτω δὴ πρὸς
τὸ σῶμα ἡ ψυχὴ ἔχουσα, ἀνακέραται αὐτοῦ ταῖς λύπαις καὶ
ταῖς ήδοναῖς. Καὶ τὸ ἀλγεῖν,¹⁷ ἐστιν αἰτία μὲν σώματος,
ψυχῆς δὲ πάθος. Μία μὲν δὴ αὕτη χορηγία δδύνει τῷ ἀν-
θρώπῳ.

§ 3. Δευτέρα δὲ ἥδε, ἐμπλιν αὖ² πρὸς τὸν προτέραν
ἔχουσαν ἀπὸ γάρ τῆς ψυχῆς αὕτη ἀρχεται, καὶ τελευτῇ ἐπὶ τὸ
σῶμα. Ψυχὴς γοῦν κακούστης λύπη,³ συγκάμνει τε τὸ σῶμα καὶ
ὑποτίκεται τοῦτο μὲν ἐκ τῶν δρθαλμῶν ἀπολεῖσθεν δάκρυα, τοῦτο
δὲ⁴ πάντα ὀχραινόμενον καὶ ἴσχυσινόμενον ὅποια αἱ ἔξι ἐρώτων
λύπαι ἀπεργάζεται, καὶ διὰ πενίαν τριχώσεις, καὶ διὰ πένθη
ἀκομιστίχιον. Λποπέμπουσι δὲ τῷ σώματι ὁδύνας καὶ θυμοί καὶ
ὅργαι καὶ φθόνοι, καὶ τῶν τῆς ψυχῆς παρὰ μέλος κινημάτων
οὐδὲν δτιοῦν.⁶ Τι δὴ οὖν ἐπιμέμνημα;⁷ Ότι τὸ ἀλγεῖν καὶ ἀ-
πὸ ψυχῆς σώματι ἐπιπεμπόμενον, καὶ ἀπὸ σώματος ἐπὶ ψυχὴν
παραγινόμενον, εἰκότως ἄρχ δέοιτο ἀν καὶ ιατρικῆς μᾶς πρὸς
ἀλυπίαν, καθὼς ὁ Εὔριπος⁸ κυβερνητικῆς μᾶς πρὸς εὔπλοιαν.
Καὶ τοῦτο μὲν ταῦτα⁹ μοι ἐστα ἀποπεφασμένον.

§ 4. Τὴν δὲ ιατρικὴν αὐτὴν, ἦτις ἀμυνεῖται τὰ δεινὰ ἀμφοτέρω-
θεν ἐπιόντα, τις ήμιν λέξει; Ἐγὼ μὲν γάρ ἀπορῶ, εἴ τινα ἔξευ-
ρήσω δεινὸν τὴν τέχνην, κατὰ τὸν Χείρωνα ἐκεῖνον, ἵνα μοι διπλῶ
τὰ ἀγαθά² ἔλθῃ καὶ οὔτε πιστεύω τῷ τεχνήματι,³ (τὸ γάρ
ἔργου μέγα, τῆς Ὁσσης καὶ τοῦ Ὄλύμπου ὑψηλότερου) εὗτε

(λόγου.) Ταῦτα γάρ ἀμοιρά εἰσι λόγου. διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἔξαίρειν αὐτὰ τοῦ λό-
γου φασίν. δτε δὲ τὸ ἔξειρω οὔτω συν-
τάσσεται καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ δηλοῖ. Σωκράτην ἔξειρω, φησί, τοῦ λόγου. —
17. Καὶ τὸ ἀλγεῖν.) Ὁπερ ἐστι, τὸ ἀλγεῖν
ἔχει αἰτίαν μὲν τὸ σῶμα, πάθος δὲ τὴν
ψυχὴν καὶ σφρέστερον τὸ ἀλγεῖν λαμβά-
νει μὲν τὴν ἀρορμήν ἀπὸ τοῦ σώματος,
τὸ δὲ πάθος ἀπὸ τῆς ψυχῆς.

§ 3. 2. Αὐτὶς αὖ¹) Ἐκ παραλλήλου διά
τινα ἔμφασιν. — 3. Κακούστης λύπη.) Τὸ
κάκιον ἀντὶ τοῦ πάσχειν ἐντούθῳ δ-
θεῖ, καὶ παθητικῶς συντέτακται. —

4. Τοῦτο μὲν . . . τοῦτο δε.) Αντὶ
ποτείλαν, ποτὲ δέ· σύνηθες δὲ τοῦ τοιοῦ.
τοῦτο δὲ κατ' Ἑλλησιν, ὡς εἰ Ἑλ-
λεγεῖ . . . κατὰ τοῦτο μὲν τὸ πάθος τὸ
σφρέστερον, κατὰ τοῦτο δὲ ὀχροί-
ντα . . . τοῦτο κατὰ παρολκυὴν ἀντὶ ἐκ-

μὲν τῶν δρθ. . . πᾶν δὲ ὀχρ. — 5.
Ἀκομιστίχιοι) Οἱ γάρ πενθοῦντες ἀμελοῦσιν
ἔχυτοὺς καὶ εἰς λύπας παρχθίδονται.
— 6. Πχρὰ μέλος . . . οὐδὲν δτιοῦν.)
Οπερ ἐτοίν ἀτάκτως καθάπερ ἐν τοῖς
κρούσμασι τῆς μουσικῆς κινουμένων τῶν
χορδῶν ἀτάκτως συμβάλλει. — 7. Ἐπιμέ-
μνηματι.) Τούτων δηλ. τῶν ἐκ σώματος,
καὶ ψυχῆς ἀλγειῶν. — 8. Οἱ Εὔρι-
πος.) Η μεταξὺ τῆς Εὐδοίας νήσου καὶ
τῆς ηπείρου Σάλασσα διὰ τὰς ἐν αὐ-
τῇ συνεχεῖς γεωμένας παλιρροίας. — 9.
Ταῦτα.) Κατὰ ταῦτα τόν δε δηλαδὴ
τὸν τρόπον.

§ 4. 2. Διπλᾶ τὰ ἀγ.) Καὶ τὰ ἀγε-
νὰ δηλοῦστε τοῦ σώματος, καὶ τὰ πά-
θη τῆς ψυχῆς ἐν' ιατρικῇ ἔχη. 3. — Τῷ
τεχνήμ) Τῇ τέχνῃ δηλαδὴ εἰτ' οὖν
ὅτε εὑρεθῆσται τοιαύτη τέχνη.

ἀπιστῶ κομιδὴ. Τί γάρ οὐκ ἀνέθελίτατα ἡ πάντοτε ψυχὴ ἐπιτεχνήσατο; Διὰ μέσου δὴ τῶν πίστεως καὶ ἀπιστίας καὶ πρὸς ἄγνοιαν τοῦ εἰδέναι τὴν δέ μοι δοκῶ⁴ διαίτησεν τὴν στάσιν. Ὑποπτεύω τοιόδη μίαν μὲν εἶναι τὴν τέχνην, μὴ μέν τοι δυσίν, ψυχῆς καὶ σώματος ἀλλὰ τὴν πραγματείαν τοῦ κρείττονος τὴν τοῦ ἑτέρου ἐλαττωσιν εἴκουμένην. Ὑπῆλθε γάρ με λέγοντα ὁμοῦ καὶ τὸ τοῦ Σωκράτεος πρὸς τὸν Χαρμίδην, οὐκ αὐτὸν ἐκεῖνο, ἢ Θράκιος⁶ ἐπωρή, ἀλλὰ ἀντιστρόφως. Οἱ μὲν γάρ φησι σὺν τῷ ὅλῳ ιδεῖσαι καὶ τὸ μέρος, καὶ ἀλλύταν εἶναι σωτηρίαν πραγμάτων τῆς μεριάς, μᾶς γέπι σώματος.⁷ Εν δὲ τῇ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος συζυγίᾳ ἀντιστρόφως φημι ἔχειν ὃ γάρ ἀν τὸ μέρος⁸ καλῶς ἔχῃ, ἀνάγκη τὸ πᾶν τούτῳ ἔχειν καλῶς, οὐχ ὁποτερούσου τοῦ μερούς, οὐτερού δέ· ἡ γάρ τοῦ χειρούς πρὸς τὸ κρείττον ὄμιλία ἐκ τῆς τοῦ κρείττονος σωτηρίας ἀνάπτει τὸ χείρον. Ἡ σοὶ δοκεῖ ἀνθρώπος ὑγιαίνων τῇ ψυχῇ λόγου τινὰ ποιεῖσθαι⁹ προσπεστήσῃς ὁμόνοια, ἢ τραυμάτων, ἢ τινος ἀλληγορίας σωμάτων; οὐδαμῶς μὰ Δία. Ενείκηγε δὴ τὴν ιατρικὴν μαστευτέον καὶ βασινιστέον, καὶ ἐκείνην τὴν ὑγιείνην ποιεῖσθεν καὶ ἐκθηρατέον· ἡ τάχα μὲν καὶ περὶ τουτὶ τὸ σῶμα ῥάστων,¹⁰ ἔψεται, εἰδὲ μὴ, πάντως γε ἡ ὑπεροψία¹¹ τῶν ἐν αὐτῷ δεινῶν.

B'. Ὄτι ἔστι καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων ὠφελεῖσθαι.

¶ 1. Δεινόν γε, εἰ² οἱ μὲν θεοὶ διέκριναν τοῖς ἀνθρώποις τὰ γάματα ἐκ τῆς τῶν κακῶν ὄμιλίας, οὐνεπίμικτον ἐκατέρω εἶναι

4. Τῇδέ μοι δοκ.) Ὡς εἰ δηλαδὴ μοι δοκεῖ κακῶς ἔχειν εἶναι, τὴν στάσιν ταῦτην τὴν κατ' ἐμὲ εἰς κρίσιν ὑποθέσθαι. — 5. Ὑποπτεύω τοι.) Οἱ Τοι μεταβατικός ήγουν ὑποπτεύω δὲ, διτεῖμὲν τέχνη μίχ ἔστιν, ἢ θεραπεύουσα τὰς λύπας· οὐ μέν τοι τῶν δυοῖν ψυχῆς δηλονότι κατώματος ἀλλὰ πραγματευομένη περὶ τὸ κρείττον τὴν ψυχὴν, ἐξισταὶ καὶ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἑτέρου, δηλαδὴ τοῦ σώματος. — 6. Οὐκ αὐτὸν ἐκεῖνο, ἢ Θράκ.) Τοι ἡ Θράκιος ἐπωρή, κατ' ἐπειδήγησιν κεῖται δηλ. ἢ Θράκιος ἐπωρή· Θράκιον δὲ λέγει ἐπωρή, ἐπειδὴ ὁ Σωκράτης ἔλεγε τῷ Χαρμίδῃ, διτεῖ τῶν Θράκων τις τῶν Ζαμόξιδος ιατρῶν ἔλεγεν· διτεῖ δὲ οἱ Ζάμολεις ὁ παρ' αὐτοῖς θεὸς λέγει· διτεῖ περὶ οὐρανίμοις ἀνευκεφαλῆς οὐ δεῖ ἐπιχειρεῖν ιστθαι, οὐδὲ κεφαλὴν ἀνευ σώματος· οὐτως οὐδὲ σῶμα ἀνευ ψυχῆς

... θεραπεύεσθαι δὲ τῇ ψυχῇ ἐπωρᾶτες τιστὲ τὰς δὲ ἐποιδέξεις ταῦτας τοὺς λόγους εἶναι τοὺς καλούς. Πλάτ. Χαρμίδ. — 7. Οσαγή ἐπὶ σώμ.) Ἐάν ταῦτα πρὸς τὸ σῶμα ἀναρρέπεται καθ' θεον ἀνίκει τῷ σώματι. — 8. Τὸ μέρος.) Ἡ ψυχὴ δηλ. καθ' ἡ γάρ, φησὶν ἡ ψυχὴ καλῶς ἔχει, κατὰ ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν γαλῶς ἔγε διὰ τὸ ὑπέκειν τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ· τὸ γάρ χειρούν ὑπὸ τοῦ κρείττονος σωθέντος σώζεται. — 9. Λόγον τινὰ ποιεῖσθαι) Περίρρασιν δυτὶ, φροντίσαι. — 10. Ραστῶν.) Εὐχέρειας δηλαδὴ καὶ τῆς περὶ τὸ σῶμα ὑγιείας ἔψεται τῇ περὶ ψυχῆς ὑγιείᾳ. — 11. Ἡ ὑπεροψία.) Τοι περιφρονεῖται τὰ τοῦ σώματος δεινά.

B'. § 1. 2. Δεινόν γε εἰ¹) Ἀνάλυσις ἐστιν οἱ Εἰς ἀπαρευθύτου· μετὶ δεινὸν ἔστι τὸ τοὺς μὲν θεοὺς.. τοὺς δὲ ἀνθρ.

ζέμενοι, καὶ διαστήσαντες αὐτῶν τὰς φύσεις, καθάπερ³ ἡμέρας πρὸς νύκτα, καὶ φωτὸς πρὸς ζέφον, καὶ πρὸς ὑδωρ πυρὸς (ὦν ἐκαστον⁴ εἰ ἐθελήσαις πρὸς τούναντίου ἀγαγεῖν, καὶ ἀνακεράσαι αὐτῶν τὴν διαφορὰν εἰς κοινὴν φύσιν, διαφθερεῖς τὸ ἐκατέρου⁵ ίδιον) οἱ δὲ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἐκόντες⁶ εὐδαιμονεῖς διώκοντες βίον, καταμηγνύουσιν αὐτῷ μυστιχίας· καντις θεῶν αὐτοῖς συγχωρήσῃ ζῆν δι’ ἡμέρας ἐν φωτὶ λαμπρῷ καὶ διηνεκεῖ, ἀπὸπνῳ καὶ ἀδεεῖ τῆς· ἐν νυκτὶ ἀναπαύλης, ἀχθοιντο τῷ ἡλίῳ, μηδέποτε ἔξισταμένῳ, μηδὲ εἰς τὸ παλίσκιον παραχωροῦνται. "Ἐχε δὴ αὐτόθι,⁷ μὴ ἀποκριωύμεθάς⁸ σοι ποικίλον. Ως εἰ μὲν που τις ἔστιν ἀνθρώπου δψις ἀνέχεσθαι φωτὸς διηνεκοῦς, καὶ εἴπερ τις μηγχνὴ στῆσαι τὸν ἡλιον τοῦ κύκλῳ δρόμου, ὥστε ἀνέχειν ὑπὲρ γῆς ἀεὶ, καὶ ἀπέρ πυρσὸν ἐκ κορυφῆς ὑψηλῆς ἐκπέμποντα ἐφ’ ἡμᾶς τὸ παρ’ ἐαυτοῦ φῶς. Εἰ ταῦτα ὑπάρχοι,⁹ καὶ σταῖν μὲν ὁ ἡλιος, ἀνέχοιντο¹⁰ δὲ οἱ δρθαλμοὶ πρὸς αὐτὸν διηνεκῶς δεδορκότες· τις οὐτῶς ἀνόητος καὶ ἐπιμανής καὶ κακοδαιμονού τοῦ ἔρωτος,¹¹ ὥστε ποθῆσαι νύκτα καὶ σκότος, καὶ δρθαλμῶν ἀργεῖαν, καὶ σώματος ρίψιν¹² ἐγγύτατα νεκροῦ; Εἰ δὲ θάττου μὲν ἀνάσχοιντο οἱ δρθαλμοὶ ἀπὸπνίας, ἢ σταῖν ὁ ἡλιος, θάττου δ’ ἀν σταῖν ὁ ἡλιος, ἢ ἀνάσχοιντο οἱ δρθαλμοὶ ἀπὸπνίας, οὐκ εὐγῆς ἔργον¹³ ἡ πρὸς τὸ φῶς φιλία, ἀλλ ἀνάγκης ἡ πρὸς τὴν νύκτα συγευσία.

§ 2. Ταῦτη τοι² καὶ ὁ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἔρως ἔχει. Ἐφίεται μὲν γὰρ αὐτοῦ ἡ ψυχὴ· τί δὲ οὐ μέλλει;³ καὶ πολεμεῖ τῷ κακῷ· τί δὲ οὐ μέλλει; ἀλλ ὅνκεστιν αὐτῇ⁴ οὔτε ὃν ἐφίεται καθαιρεῖν τυχεῖν, οὔθ’ οἵς πολεμεῖ περιπετεῖν· ἐξ ἀνάγκης. Οὕπω λέγοι⁵ τὴν μοχθηρὰν ψυχὴν (αὗτη γάρ πάγκακός τις, καὶ ἀγαθῶν ἄμοιρος,

— 3. Καθάπερ.) Παραδείγματα ταῦτα καὶ ἐπεξηγήσεις τοῦ τούς θεοὺς διαχρίναι τὰς φύσεις τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν. — 4. Όν ἐκαστ.) Τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν τῶν παρὰ θεοῖς διδομένων. — 5. Διαφθερεῖς τὸ τοῦ ἔτ.) Οὔτε γάρ ἡ ἡμέρα ἔσται ἡμέρα, οὔτε τὸ φῶς, φῶς. — 6. Λύτοι ἐκόντιντ.) Η γάρ ἡμέρα φέρει πρὸς εὐδαιμονίαν ἀνθρώπου ἔστιν, καὶ ἡ νὺξ πρὸς ἀνάπαυσιν σώματος οἱ διαθρώποι· δι’ ἡμέρας μὲν ἀναπαύονται, ἐν νυκτὶ δὲ ἐργάζονται· καὶ τοῖς ἀναγκαῖοις μὴ ἐξαρκούμενοι, συζητοῦσιν τὰς χρείας, μυστιχοῦσι. — 7. Ἐχε δὴ αὐτόθι.) Εἰτ’ οὖν ἡσύχως ἔχει μένει κακῶρχη. — 8. Μὴ ἀποκρινούμεθα.) Τὸ πρὸς τὸ ποικίλον· οἶον ἀποκρινούμεθας μὴ ποικίλον τι, ἀλλ ἀπλοῦν. — 9. Κατ’ ταῦτα ὑπάρ.) Κατ’ ἐπανάληψιν. — 10.

Ανίχνων.) Ἀνω δηλαδὴ ἔχειν ἔστιν ἀεὶ καὶ ὑπὲρ γῆν. — 11. Τοῦ ἔρωτος.) Ενεκά δν.). — 12. Καὶ σώματος φ.) Ὁ γάρ καθεύδω ἐρρίμενον ἔχει τὸ σῶμα καὶ ἐκτεταμένον καθάπτερ νεκρός. — 13. Οὐκ εὐχῆς ἔργ.) Οὐκ εὐχήμενα συνεχῶς μετὰ τοῦ φωτὸς εἶναι, ἀλλ ἀναγκαζόμενα καὶ νύκτα πρὸς ἀνάπαυσιν ἔχειν· ἀδύνατον γὰρ τὸν τε ἡλιον στήναι, καὶ τοὺς δρθαλμοὺς ἀπὸπνίαν ἀνασχεῖν κακόθραστον δὲ, καὶ δυσκαταμάθητος ὡς γε ἐκ τῆς συντάξεως ὁ νοῦς.

§ 2. 2. Ταῦτη τοι.) Ἀντί, οὔτω. — 3. Τί δὲ οὐ μέλλει;) Ἐφίεσθαι δηλαδὴροῦ ἀγαθοῦ. — 4. Ἀλλ ὅνκεστιν αὐτῇ.) Οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει αὐτῇς· ἡ δοτική κατ’ ἐλειφεν τῆς Εγ. — 5. Οὕπω λέγ.) Ταῦτα δὲ, ἀλλήλω, οὐκ εἰσ-

καὶ ἐν ἐλπίσιν ἀπιστος, καὶ ἐν εὐτυχίᾳ ἀκροσφακής) ἀλλὰ τὸν ἐπιεικὴν καὶ φρονήσεως ἐπίβολον. Φέρε τὸν πότερον καὶ τούτον⁶ φῶμεν ἐπιλαβομένου τῆς ἀρετῆς εὔροις τινὶ βίου καὶ εὐτυχημάτων ἀκμῇ συγγίγνεσθαι ἀει, ἢ τούτῳ μὲν⁷ ἀμήχανον ἐν ἀνθρωπίῃ φύσει πολλά γάρ τὰ ἐν ποσι.⁸ Καθά περ⁹ ὅνδροι καύσως θέουντες ὄρυγματα καὶ κρημνοὺς καὶ βέραθρα καὶ ταχία, ἐν οἷς¹⁰ ὁ μὲν ἀμαθής τῆς ὁδοῦ καὶ μακραῖος θεῖν καὶ διαπλόχην ἀσθενίς, καὶ παραθεῖν ἀκροσφακής, πτοχεῖ καὶ σφάλλεται καὶ ἀποδειλιχ· ὁ δὲ ἀγαθὸς καὶ δρομικὸς ἀνὴρ καὶ ἐπιστήμων τῆς ὁδοῦ, κατὰ μὲν τὴν ρώμην ὀξέως θεῖ, κατὰ δὲ τὴν ἐμπειρίαν ἀπλανῶς, κατὰ δὲ τὴν τέχνην ἀσφαλῶς, οἵδε μήν¹¹ τις μὲν ἡ τῆς ὁδοῦ λεῖχ¹² καὶ ἀπταστος, τις δὲ ἡ διεσκαμένη, καὶ ἀναγκαῖα μὲν διελθεῖν, ἀπροσίρετος δὲ τῷ θέουντι.

§ 3. Τούτο μοι² καὶ περὶ τὸν βίον Ὁμηρος³ γίνεται.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διός οὖδει,
φησίν· ὁ μὲν πλήρος κακῶν, ἀγαθῶν ἀνεπίμικτος· ὁ δὲ ἐξ ἀμφοῖν κεκοριμένος· τρίτον γάρ πιθού οὐδαμοῦ ἐν Διός λέγει, ἀγαθὸν ἀκηράτων.
Νέμει δὲ Ζεὺς τῷ τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, κατὰ τὴν Ὁμήρου ὠδὴν,
ἐκ τοῦ πίθοι τούτοιν ἀρυτόμενος, ἐκ μὲν τοῦ⁴ κακοῦ ἀενάκ-
ων ρεῦμα iσχυρὸν καὶ βίαιον, μεττὸν ἐρίδων καὶ ἐριυνόν, καὶ
πτοίχας, καὶ φάσιον, καὶ ἄλλων μυρίων δυταντήτων τε καὶ ἀκρά-
των κακῶν· ἐκ δὲ τοῦ⁵ νέμει, ως μὲν ἀν "Ομηρος εἶποι, ρεῦ-
μα μικτὸν ἀγαθῶν καὶ κακῶν· ἐγὼ δὲ ὁρῶ μὲν τὴν μίζην, καὶ
πειθομαι τῷ λόγῳ, εὐφημότερον δὲ δυσμάτερι θέλω τὴν βελτίω
παρὰ Διός νομίνην· ἔχει γάρ δὴ ὁδε.

§ 4. Ἀρετὴ ψυχῆς καὶ μοχθηρίας αὗται πηγαι τῶν· Διὸς πί-
θων· ὃν ἡ μὲν μοχθηρία λάχοσυ καὶ ἐμπληκτον ὄχετόν εἴκεστι
συγχεῖ τὸν βίον καὶ ταράττει καθάπερ, ἐμβολή χειμερίου νάματος,
ἐπὶ λήισ καὶ φυτουργίας δόμηθείσα, ἐγέρει μὲν γεωργοῖς, ἐχθροῖς

περὶ τῆς μοχθηρᾶς ψυχῆς. — 6. Καὶ Πρίαμον τὸν πατέρα Ἐκτόρος λέγει,
ταῦτην). Τὴν ἐπιεικὴν ψυχὴν. — 7. Τοῦ- παχραψυθούμενος, ταῦτα.
το μὲν) Ὁ Μὲν ἐνταῦθι μόνος κατα-
βεδαιωτικός. — 8. Τὰ ἐν ποσι.) Κείμε-
να τὰ συμβαίνοντα δηλαδή, πίστιον
καίμενα δεινά. — 9. Καθάπερ;) Παρα-
τυγχάνουσι κείμενα. — 10. Ἐν οἷς)
Παρατυχοῦσιν. — 11. Οἵδε μήν.) Ὁ
Μήν αἰτιολογικός· ἀντὶ, οἵδε γάρ. —
12. Ἡ τῆς ὁδοῦ λεῖχ;) Ἀντὶ, ἡ λεῖχ ὁ-
δός· οἵδες γάρ ἔδει εἰπεῖν τὸ μὲν τὸ
τῆς ὁδοῦ λεῖχ· ἵνα ἡ ἐννοούμενον μέρος.

§ 3, 2. Τοῦτο μοι) Τὸ ἀγαθὰ καὶ κα-
κὰ εἴναι ἐν τῷ βίῳ. — 3. Ὁμηρ.) II.
Ω. στίχ. 527. ἔνθι τοις Ἀχιλλεύς πρὸς

• Οὐ γάρ τις πρῆσις πέλεται κρυ-
πτος γύοιο.

Ως γάρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ ὅπλοι τοις
βροτοῖσι,
Ζώειν ἀγρυπάνους, αὐτοὶ δὲ τὸ ἀκ-
όντες εἰσί.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν
Διός οὖδει,
Δώροις, οἷα διδωσι, κακῶν· ἔπειρος
δὲ, ἔπων.

4. Ἐκ μὲν τοῦ.) Ἐνδεικνύοντος πι-
θων. — 5. Ἐκ δὲ τοῦ) Ἐτέρου τῶν πίθων.

καὶ ποιμέσιν, ἐχθρὸς καὶ ὁδοιπόροις, ἄκαρπος, ἀγονος, ἀγόνητος, ἐπισφαλῆς· αἱ δὲ ἀρετῆς πηγαὶ, δτῶ ἀν ἐν ψυχῇ διαφανῶσι, πάντα τοῦτο ποιοῦσι τὸν βίον² ἔγκαρπον καὶ ἀρώτιμον καὶ τελεσφόρον. Ἄλλος ιδρῶτος δεῖ τῷ γεωργῷ, καὶ πόνου δεῖ, καὶ ταλαιπωρίας δεῖ. Οὐδὲ γάρ ὁ Αἰγύπτιος³ τῷ Νεῖλῷ θαρρεῖ μόνῳ, οὐδὲ παραδίδωσιν αὐτῷ⁴ τὰ σπέρματα, πρὶν ἡ τῷ ἀρότρῳ ζεῦξη βοῦν, πρὶν τέμη αὐλακα, πρὶν πονήσῃ μικρά· καὶ μετὰ τοῦτο ἥδη καλεῖ τὸν ποταμὸν ἐπὶ τὰ αὐτοῦ ἔργα. Αὕτη μίξις ποταμοῦ πρὸς γεωργίαν, καὶ ἐλπίδων πρὸς πόνους καὶ καρπῶν πρὸς ταλαιπωρίαν· οὗτως ἀγαθοῖς κακὰ κεραυνυτέον. Εἰ δέ βούλεισθε μὲν τὴν δυσφημίαν, οἵσθι δέ αὐτῶν⁵ τὴν οὔσιαν οὐκ αὐθαίρετον οὔσαν τοῖς πονοῦσι. Κανένας ἐπὶ τοὺς λιμένας ἐλθεῖ, κυβερνήτην λήψῃ, οὐ τὸν ἀπειρον χειμῶνος, οὐδὲ ὅστις ἀθέατος χλύδωνος, ἀλλ' ἐκ πολλῶν σφαλμάτων ἀθροίσαντα τὴν τέχνην, ἐκ πειραχ⁶ κακῶν.

§ 5. Εγὼ καὶ στρατηγῷ διαπιστῶ πάντα εὐτυχήσαντι, οἷος ἀν τῷ Αθηναίοις στρατηγῷ Νικίᾳς, σωθεῖς ἐκ Σικελίας.² ἡ οἷος ἀν τῷ σωφρούνεστερος δημαρχῷ Κλέων, ἐπανελθὼν ἐξ Ἀμφιπόλεως.³ Οταν δέ ἵδω πάντα εὐτυχοῦντα καὶ κυβερνήτην καὶ στρατηγὸν, καὶ ιδιώτην καὶ ἄρχοντα, καὶ ἄνδρα καὶ πόλιν, διαπιστῶ ταῖς εὐτυχίαις, ὡς Σόλων Κροίσω,⁴ ὡς Ἀμασίς Πολυκράτει.⁵ Κροίσος μὲν εἶχεν εὑππον γῆν, Πολυκράτης δὲ εὖεων Θάλατταν· ἀλλ' οὐδὲν τούτων βέβαιον, οὐχ τῇ Κροίσω, οὐχ τῇ Θάλαττα Πολυκράτει· ἀλλ' ἐλάμβανεν Ὁράντης μὲν Πολυκρά-

§ 4, 2. Πάντα . . . τὸν βίον) Τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ αἱ πηγαὶ τῆς ἀρετῆς ποιοῦσι πάντα τὸν βίον ἔγκαρ. — 3. Ὁ Αἰγύπτιος) Ἡ γάρ Αἴγυπτος ἀρδεται κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ Νείλου πλημμυροῦντος· καὶ οὗτως καρποφορωτάτη γίνεται. — 4. Λύτρῳ) Τῷ Νεῖλῷ. — 5. Ισθι δὲ αὖ· μν.) Ισθι δὲ ὅτι, καὶ ἔαν ἀφέλητο τὸ δύνομα τὸ δύσφημον καὶ μὴ καλεῖς κακά, ή οὐσία αὐτῶν οὐκ ἔστι κατὰ βούλησιν τῶν ποιούντων· ὃς διασφεῖται ἐκ τῶν παραδεγμάτων. — 6. Ἐκ πείρ.) Πειραθεῖς δηλαδὴ πολλὰ κακά· κατ' ἐπεξήγησιν τοῦτο.

§ 5, 2. Σωθεῖς ἐκ Σικελίας) Νικίας κατελθὼν εἰς Σικελίαν μετὰ Ἀλκιβιάδου στρατηγὸς, Ἀλκιβιάδος ἐκεῖθεν μεταπεμφθέντος, αὐτὸς μετὰ Δημοσθένους, καὶ Εὐρυμέδοντος νικηθεῖς ναυμαχίᾳ, καὶ κατὰ γῆς πορευόμενος εἰς Ἀθήνας, αἰχμάλωτος γενόμενος, ἐφονεύθη φρόνιμος καὶ ἀνθρετος στρατηγὸς γενέμενος. — 3. Ἐξ Ἀμφιπόλεως.) Ὁ γάρ Κλέων ἐν Σφαχτηφλίξ εὐδοκημήσας κατὰ Λακεδαιμονίων,

ἔσταλη καὶ εἰς Ἀμφίπολιν τῆς Θράκης, ἔνθα ἐφονεύθη, μετὰ Βρασίδου πολεμήσας τοῦ Λακεδαιμονίων στρατηγοῦ, φρενευθέντος καὶ αὐτοῦ. — 4. Ὁ Σόλων Κροίσω.) Ὁ Κροίσος γάρ Λυδῶν βασιλεὺς παραγενόμενος Σόλωνα πρὸς αὐτὸν, δεῖξας πάντας τοὺς θηταυρούς, καὶ δόξαν, οὐκ ἐπηνέθη· ὁ γάρ Σόλων μηδένα ἔφη πρὸ τοῦ θανάτου εἶναι μικάριον· οὐσπιστῶν ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ αὐτοῦ ὄρθως φρονῶν· ὁ γάρ Κροίσος πόλεμον κατὰ Περσῶν νικήσας, καὶ νικηθεῖς ὑπὸ Κύρου, ἐπὶ πυρὰν ἀνίγθη δέομενος· ἔνθα ἀναμνησθεῖς τῶν Σόλωνος λόγων καὶ βοήσας Σόλων! Σόλων! μαθόντος Κύρου τὰ πάντα, ἦλεθη καὶ σύμβουλος τοῦ λοιποῦ αὐτοῦ ἐγένετο. Ηρόδ. Α. πρ. — 5. Ἀμασίς Πολυκράτει.) Πολυκράτης Σάμου τύρχυνος εὐτυχέστατος τῷ ἐπὶ γῆς ἐγένετο, καὶ ἐπειδὴ οὐδεμίχα αὐτῷ συνέβη δυστυχία, Ἀμασίς Αἰγύπτιον βασιλεὺς τῆς πρὸς αὐτὸν φιλίας ἀπειπατο, οὐκ ἀγαθὰ ἐκ τοσούτης ευδαιμονίας

την, Κροίσου δὲ Κῦρος· καὶ διαδοχὴ μετ' εὐτυχίαν μακράν ἀθρόουν κακῶν. Διὰ τοῦτο Σέλων οὐκ εὐδαιμόνισε Κροίσου, σφόδρα γάρ τον. Διὰ τοῦτο Ἀμασίης ἀπείπατο Πολυκράτην, ἀσφαλῆς γάρ τον.⁶ Διὰ τοῦτο ἐγὼ ἐπαινῶ βίου γενέσμενου κακῶν, ἀλλὰ γενέσμενου μόνου,⁷

Χεῖλεα μὲν τὸν ἔδιπνον, ὑπερόπην δὲ οὐκ ἔδιπνεν.

ἔχοντα μὲν τὴν ἀρετὴν, χρωμένου δὲ αὐτῇ καὶ πρὸς ἀκουσίους τύχας. Καὶ γάρ ὁ φίλος φίλου μὲν χρωμάτων τὸ λαμπρότατον, ἀλλ᾽ ἐὰν μὴ παραβῆται⁸ τὸ φαῖλον, ἐλύπησας αὐτοῦ τὴν ἡδονήν. Ἐὰν δὲ μιᾶς ταῖς εὐτυχίαις τὰ δυσχερῆ, μᾶλλον αἰσθῆσῃ τῆς ἀρετῆς, καὶ συνήσεις τῆς εὐτυχίας.

§ 6. Η διψή μὲν σώματι παρασκευάζει ἡδονὴν ποτοῦ, καὶ λιμὸς σώματι παρασκευάζει ἡδονὴν βρωτοῦ, καὶ νῦξ ὁ φθαλμοῖς παρασκευάζει ἡδονὴν ἡλίου· ποθεῖ ἄνθρωπος καὶ νύκτα μεθ' ἡλίου, καὶ λιμὸν μετὰ κόρων, καὶ διψαν μετὰ μέθην· καὶν ἀφέλης αὐτοῦ τὴν μεταβολὴν, λύπην τὴν ἡδονὴν ποιεῖ. Οὔτω λέγεται καὶ Ἀρταξέρξης ὁ Περσῶν βασιλεὺς, τέως μὲν ὑπὲρ εἰσήνυτος μακρᾶς καὶ ἡδονῆς διηνεκοῦς μὴ συνιέναι τῆς εὐτυχίας ὃ παρεσκεύαζεν μέν τὸ Ασία τὸ δεῖπνον, ἐπεμπον δὲ πόμα ποταμῶν οἱ κάλλιστοι, ἐμπχανῶντο δὲ αὐτῷ τὴν διαιταν τέχναι μυρίαι. Ἀλλ' ἐπεὶ πόλεμος αὐτῷ ἐκ Σαλαττῆς ἦλθε, καὶ Ἑλληνες μύριοι, καὶ στρατιγοὶ δεινοί, ἡττηθεὶς ἔρευγεν ἐπὶ ὑψηλὸν λόφον, ὅπου τῆς νυκτὸς ἀναπαυσάμενος, ἐδίψησεν ὁ δύστηνος πρῶτον τότε, ἔνθα τὸν οὐ Χοάσπην, οὐ Τίγρης, οὐ Νείλος, οὐκ ἐκπώματα, οὐκ οίνοχόστις καὶ ἡγάπησε² παρ' ἀνδρὸς Μάρδου λαβὼν ἐν ἀσκῷ ὁδωδέξιον ὕδωρ. Καὶ τότε ἄρχοντος δεῖλας ἔγνω, τίς μὲν διψης χρεία, τίς δὲ ἡδονὴ ποτοῦ. Εἶτα³ ἡδονῆς μὲν ἔσται κόρος, εὐτυχημάτων δὲ οὐκ ἔσται κόρος;

§ 7. Εἰς τὸν μὲν, οἷμα, σιτίων καὶ μέθης ἀνιαρώτερος. Οὐ γάρ ἀνασχετόν εἶναι οὔτε τῷ Ἀχιλλεῖ τὴν σχολὴν, οὔτε τῷ Νέστορι τὴν σιωπήν, οὔτε τῷ Οδυσσεῖ τὴν ἀσφάλειαν. Εξῆν γάρ καὶ τῷ

προσδοκῶν εἰκότως. Ὁροίτης γάρ Πέρσης ἀνήρ, Σαρδίων ὑπάρχος, ἀπατήσας αὐτὸν εἰς Μαγνησίαν μεταπέμπεται, ἐνθα καὶ ἀνεσταύρωσεν αὐτὸν κτείνας. —

6. Ἀσφαλῆς γάρ τον.) Πτοι εἴναι Αἰγύπτων, ἡ διότι τὸ ἀσφαλὲς ἐζήτει. — 7. Ἄλλης γενέσμενον μόνον) Μόνον γάρ γενέσθαι τῶν κακῶν, οὐ δεινόν· δεινόν δὲ τὸ εἰς ἔσχατον ἐλθεῖν· ὡς Κροίσος, καὶ Πολυκράτης· ὁ δὲ στίχος ἐκ τῶν Ὁμήρου Ι. X. στίχ. 495. — 8. Ἐάν μὴ παραβῆται⁸) Τῇ γάρ Παραβέσει τῶν χρωμάτων ἡ ἡδονὴ ἡ ἐξ αὐτῶν τὸ γάρ λαμπρότα-

τον ἀεὶ καὶ μόνον φιανόμενον οὐδεμίαν ἡδονὴν ἐμποιεῖ· τὸ γάρ ποικίλον ἀεὶ εὑραίνεται.

§ 6, 2. Καὶ ἡγάπησε.) Τὸ παρ' ἡμῖν Εὐχαριστήθη. Οτε Κῦρος ἀδελφὸς Ἀρταξέρξου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἐστράτευσεν ἔχον καὶ Ἑλληνας μυρίους μεθ' ἐκυτού, οἱ Ἑλληνες τὸ καθ' ἐκυτούς ἐνίκαν· ὥστε καὶ ἐπὶ λόφον τινὰ ἀνελκεῖν Ἀρταξέρξην φεύγοντα. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. Α'. i. 8 τότε φυσὶ πρῶτοι ὀψιστατεὶ προσενεχθῆναι αὐτῷ τὸ ὕδωρ τούτο. — 3. Εἶτα.) Ἀπορηματικῶς.

Αχιλλεῖ ζῆν καὶ βασιλεύειν Μηρμιδόνων,² καὶ γεωργεῖν τὴν Θεταλῶν γῆν, καὶ γηροκομεῖν τὸν Πηλέα καὶ τῷ Νέστορι ἐν Πύλῳ ἐν εἰρήνῃ ὅρχειν, καὶ γηράσκειν καθ' ἡσυχίαν. Καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ οἶκοι μένειν περὶ τὸ Νήριτον τὸ εὔφυλλον³ ἐν τῇ γῇ τῇ παροτρόφῳ, ἢ τὸ τελευταῖον παρὰ Καλυψοῖ⁴ ἐν ἀντρῷ καταρρύτῳ καὶ κατασκήψῃ, ὑπὸ Νυμφῶν θεραπευομένῳ, σύγηρῳ ὅντι καὶ ἀθανάτῳ. Αλλ' οὐχ εἴλετο ἀθάνατος εἶναι, ἀργὸς ὁν, καὶ μηδὲν χρώμενος τῇ ἀρετῇ. Ἀνάγκη δὲ τὸν ταῦτην μεταχειριζόμενον ἀνθρωπίνοις συμπτώματι παραβαλλόμενον, πολλάκις βοᾶν,

Τέλαθι⁵ δή, χρισίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

§ 8. Τις δ' αὖ μηδὲν τοῦ Ὀδυσσέως, ἐὰν ἀφέλης αὐτοῦ τὰ δυσχερῆ;² τίς δέ τοῦ Αχιλλέως, ἐὰν ἀφέλης αὐτοῦ τὸν Ἐκτορα καὶ τὸν Σιάμανδρον³ καὶ τὰς δώδεκα⁴ μὲν σὺν νησὶ πόλεις, ἐνδεκα δὲν ἡπειρώτιδας; Τὸν μὲν γάρ Ἡρακλέα οὐδὲ ἄλλοθεν οἱ ἀνθρωποι προσέθεσαν φέροντες τῷ Διῖ, εἰ μὴ μέστης πρὸς κακὰ δυζιλίας ἀνταγωνιστημένης αὐτοῖς. Εὖν ἀφέλης αὐτοῦ τὰ θηρία, καὶ τοὺς δυνάστας,⁶ καὶ τὰς ἄνω καὶ κάτω ὁδούς, καὶ τὰ δεινὰ ἐκεῖνα πάντα,

§ 7, 2. Βασιλεύειν Μυρμ.) Ἐκ τοῦ Ὁμέρου Ιλ. Α'. στίχ. 180. . . . — 3. Νήριτον εὔφυλ.) Ἐκ τοῦ Ὁμέρου. Ὁδύσ. Ι. στίχ. 322. καὶ 27. 29. — 4. Παρὰ Καλυψοῖ.) Ο γάρ Ὁδυσσεὺς μετὰ τὴν Τροίας ἀλωσιν δέκα ἐτη πλανηθεῖς, καὶ εἰς τὸ σκῆλαιον τῆς Νύμφης Καλυψοῦς εἰσῆλθε, κἀκεῖ ἐθεραπεύετο ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἀθάνατον αὐτὸν ὑπισχυεῖτο ποιήσειν, δύμας οὐκ ἥγαπησεν. Ὁδύσ. Ε. στίχ. 210. — 5. Τέτλαθι.) Ὁμηρ. Ὁδύσ. Υ'. στίχ. 18.

§ 8, 2. Τὰ δυσχερῆ.) Οσκ κατὰ τὴν πλάνην δηλονότι ἐπαθε. — 3. Τὸν Ἐκτορα, καὶ Σιάμανδρο.) Αχιλλεὺς γάρ κατηγωνίσατο Ἐκτορος τοῦ ἀνδρειοτάτου τῶν Τρώων· καὶ Σιάμανδρος δὲ διπάταμὸς πληριμυρήσας ἐβοήθησεν Ἐκτορι. Ὁμηρ. Ιλ. Φ. στίχ. 212. — 4. Καὶ τὰς δώδεκα.) Ὁμηρ. Ιλ. Ι. στίχ. 328. Εὐθὺς λέγει. Αχιλλεὺς πρὸς Ὁδυσσέα παροτρύνοντα τῆς ὄργης παύσασθαι.

Δώδεκα δὴ σὺν νησὶ πόλεις ἀλάπαξ ἀνθρώπων.

Πεζὸς δ' ἐνδεκά φημι κατὰ Τροΐην ἐρίβωλον.

— 5. Εἰμὴ μέστης.) Ο γάρ Ἡρακλῆς παραγενόμενος εἰς Δελφούς, πυνθάνεται τοῦ θεοῦ ποῦ κατοικήσει· ἢ δὲ Πυθία κατοικεῖν αὐτὸν εἴπειν ἐν Τίρυνθῃ Εὔρυσθεῖ λαττρεύοντα ἐτη δώδεκα, καὶ τοὺς ἐπιτασσομένους ἀλλούς δώδεκα ἐπιτελεῖν,

καὶ οὗτα τῶν ἀθλῶν συντελεσθέντων, ἀθάνατον οὐτὸν ἔσεσθαι. Ἀπολλόδωρ. βιβλ. Β'. κεφ. ιά. 9. — 6. Τὰ θηρία καὶ τοὺς δυνάστας.) Θηρία μὲν, δύο δράκοντες, οὓς Ἡρα κηρίω ἔτι δύτι επὶ τὴν εὐνήν ἐπεμψε, καὶ οὓς διέφθειρεν ἄγχον ἐκατέραις ταῖς χερσὶν· ἢ ἐν Λέρῳ Ύδρα, θηρίον ἐνυεακέφαλον, ἢν οὗτος ἔκτεινε· καίτοι ἐκάστης κεραλῆς κοπτομένης, ἀλλαὶ ἀνεφύντο· ὁ ἐν Νεμέᾳ λέων, δὲν κτείνας, ἐφερεν αὐτοῦ τὸ δέρμα. Ο ἐν Ερυμάνθῳ κάπρος, δὲν ἐμβροχίσας, ἐκόμισεν εἰς Μυκήνας· ἡ Κεράστη ἔλαφος, ἢν ξῶσαι ἥγαγεν Εὔρυσθεῖ· αἱ ἐν Στυμφαλῇ ὄρνιθες, ἀνθρωποφάγα πτηνά, ἃς τοξεύσας ἀπέκτεινε. Ο ἐν Κρήτη ταῦρος, δὲν ξῶνται Εύρυσθεῖ ἥγαγεν· αἱ Διομήδους τοῦ Θρακὸς ἵπποι, ἀνθρωποφάγα ξῶν· ἃς ξώτας ἥγαγεν Εύρυσθεῖ· αἱ Γηρυόνου βοῦς, ἃς ἐκ Γαδείρων ἥγαγε· ἀκέρθερος, κύων τριχέφαλος ἐν ἀδού· δὲν ἀνήγαγεν· καὶ τὰ τοιαῦτα δυνάσται δὲ, Διομήδης, τρέφων τὰς ἵππους ἀνθρώπινοις κρέασιν· δὲν ἐτιμωρήσατο· οἱ Γύρας Ἀνταῖος Ποτειδῶνος υἱός, ἀγαρῶν τοὺς ξένους, δὲν Ἡρακλῆς ἀράμενος, ἀπέκτεινε. Γηρυόνης, τριῶν ἔγων ἀγόρεων συμριέσεις σῶμα, δὲν παρὰ ποταμὸν· Αὐθεροῦντα τοξεύσας ἀπέκτεινεν· οἱ Κένταυροι, οὓς κατεδίωξε ὀλοῖς· βάλιων καὶ τοξεύων. Διομήδης ὁ Θράξ, δὲν ἀπέκτεινε τὰς ἵππους λαβεῖται θέλοντα· καὶ οὐσ

ήκρωτηρίασσες τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἡρακλέως. Ἡ⁷ Ὁλυμπιάδει μὲν καὶ Πύθοι οὐκ ἔνεστι κότινον λαβεῖν, οὐδὲ μῆλων τυχεῖν αὐτὸν ἐφ' ἔχυτον κονιστάμενον· ἀλλ' ἀνταγωνιστῶν δεῖ τῷ κηρύγματι. Ἐν δὲ τῷ τοῦ βίου σταδίῳ καὶ τῇ δεῦρο ἀγωνίᾳ, τις δὲ γένοιτο ἀνταγωνιστὴς ἄνδρι ἀγαθῷ, πλὴν τῆς πείρας τῷ μυστηρίῳ;

§ 9. Φέρε, τοὺς ἀγωνιστὰς παρακαλῶμεν ἐπὶ τὸ στάδιον. Ἔχε² τίνες μὲν Ἀθηνῶν; Σωκράτης³ ἀγωνιστόμενος πρὸς τὸν Μέλιτον, καὶ πρὸς τὰ δεσμά, καὶ τὸ φέρμακον. Ἐκ δὲ Ἀκαδημίας; Πλάτων⁴ ἀγωνιστόμενος πρὸς τυράννου ὁργὴν, καὶ θάλατταν πολλὴν, καὶ κινητήνους μεγάλους. Ἡκέτω καὶ ἄλλος ἀγωνιστὴς⁵ Αἰττικὸς, ἀγωνιστόμενος πρὸς Τισσαφέροντιν ἐπιορκοῦντα, καὶ Ἀριαίου ἐπιβουλεύοντα, καὶ Μένωνα προδιδόντα, καὶ βασιλέα ἐπιτιθέμενον. Καὶ δεῖ μοι καὶ τὸν ἐκ τοῦ Πόντου⁶ ἀθλητὴν ἀγωνιζεσθαι· καὶ οὗτος ἀγῶνας Ισχυρὸν πρὸς ἀνταγωνιστὰς πικρούς, πενίσους καὶ ἀδεξίχνην,⁷ καὶ λιμὸν, καὶ κρύος· ἐγὼ δὲ αὐτοὺς⁸ καὶ τὰ γυρνάσια ἐπεινῶ.

Αὐτὸν μιν⁹ πληγῆσιν ἀειπελίρτει δαιμάσας,
Σπείραν καὶ ἀμφ' ὕμοισι βαλάν,
οὐ χαλεπῶς διὰ τοῦτο ἐκράτει.

§ 10. Τοιγαροῦν στεφχοῦ τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀνακηρύξω νικηφόρους τῆς ἀρετῆς· ἐὰν δὲ ἀφέλης αὐτῶν τὴν πρὸς τὰ καλὰ ἀγωνίσαι, ἀποστεφχοῖς τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀποκηρύξτεις. Ἀφελες Αθηναίων τὸν ἐπὶ Μαραθῶνα² δρόμου, καὶ τὸν ἐκεῖ θάνατον, καὶ

τοιαῦτα περὶ Ἡρακλέους λέγοντας. Ὅρα Λ' πολλόδ. βιβλ. Β'. τὰ περὶ Ἡρακλέους καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ. — 7. Ἡ.) Τὸ Ἕπορηματικόν· σημειώσαι δὲ ὅτι Ὁλυμπιακὸν ἔγοντο κατὰ τετρακετίαν ἐν Ὁλυμπίᾳ πόλει τῆς Ἡλίδος· ἔνθα οἱ ἀγωνιζόμενοι καὶ νικῶντες ἐστέφοντο κοτίνῳ ἔγοντο δὲ εἰς τιμὴν ὀλυμπίου Διός. Τὰ δὲ Πύθια ἔγοντο καὶ αὐτὰ κατὰ τρικετίαν εἰς τιμὴν Ἀπόλλωνος φονεύσαντος τὸν δράκοντα Πύθωνα εἰς τὸν ἐν Δελφεῖς ναὸν αὐτοῦ Ἀθλον δὲ ὡν στέφανος ἔχ ὀάρνης τοῖς νικήσασι.

§ 9. 2. Ἔχε.) Ἔχε δηλαδὴ αὐτούς. — 3. Σωκράτης.) Μέλιτος γραφὴν ἐγράψατο, ὅτι Σωκράτης ἀδικεῖ θεούς, οὐ νομίζοιν, καὶ τοὺς νέους διαρρείρων· καὶ εἰς εἰρκτὴν διὰ τοῦτο βληθεῖς, κωνίῳ ἀπάθανεν, γεννυαίως φέρων τὸν θάνατον. — 4. Πλάτων.) Δις γάρ ὁ Πλάτων εἰς Σικελίαν πλεύσας πρὸς Διονύσιον τὸν τύραννον, καὶ πολλὰ παθόν, καὶ ἐν θαλάσσῃ καὶ ὑπὸ τοῦ τυράννου οὐδὲν θυντες κινδύνεύσας. — 5. Καὶ ἄλλος ἄγ.) Οἱ Ξενοφῶν οὗτος γάρ ουναυχέξας τοῖς

Εἴληστι τοῖς μετὰ τοῦ Κύρου, καὶ Κύρου ἀποθανόντος κατὰ τὴν μάχην, καὶ προδοθέντων τῶν στρατηγῶν, μετὰ Χειροβόρου ἔσαιτεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς Ἑλληνας, πανταχόθεν καταπολεμουμένους· οἵτε γάρ ἔναντιοι πανταχόθεν ἐπατίθεντο αὐτοῖς ὥν, καὶ ὁ καιρὸς δυσχερής, χειμῶν γάρ. τούτων ἀπάντων ὑπέρτεροι γενέσθεντῇ συνέσει τοῦ στρατηγοῦ, ἐσώθηται εἰς τὴν Ἑλλάδα· πᾶσαν δὲ ταύτην τὴν Ἰστορίαν Ξενοφῶν ἀκριβέστατα γράφει ἐν τῇ ἀναβάσει Κύρου· ἐν βιβλίοις ἐπτά. — 6. Τὸν ἐκ τοῦ Πόντου.) Διογένη φησὶ τὸν κυνικὸν φιλόσοφον, γάρ γάρ ἐκ Σινώπης τῆς ἐν Πόντῳ, υἱὸς Ἰκεσίου τοῦ τραπεζίτου· ἐδιάχθη δὲ τὴν φιλοσοφίαν πάρακα Ἀντισθένους. ὁ γάρ βίος αὐτοῦ ἐν πύθῳ γάρ, καὶ ἱμάτιῳ, τριβώνιον πολύθρον. — 7. Παινίχνη καὶ ἀδ.) Ἐπεξηγηματικές εἰσι ταῦτα τοῦ, ἀνταγωνιστὰς πικρούς 8. Καὶ αὐτοῦ.) Τοῦ Διογένους δηλ.

— 9. Λύτόν μιν.) Ὁμηρος Ὀδύσ. Δ'. στίχ. 244.
§ 10. 2. Τὸν ἐπὶ Μαραθῶνα) Δαρεῖος γάρ

τὴν Κυναγείρου³ χεῖρα, καὶ τὸν Πολυζήλου⁴ συμφορὰν, καὶ τὸν Καλλιμάχου⁵ τραύματα· καὶ οὐδὲν Ἀθηναῖος παταλείπεις σεμνόν, πλὴν τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τοῦ Κέκροπος, μύθων ἀπιστουμένου. Διὰ τοῦτο ἡ Σπάρτη ἐπὶ πλεῖστου ἐλευθέρα, ὅτι οὐδὲ ἐν εἰρήνῃ συγγέλλην ὄγει. Μάστιγες⁶ αἴται καὶ πληγαὶ Λακωνικαί, καὶ ἔθη κακῶν ταῖς ἀρεταῖς ἀναμηγνύεισθαι.

Γ'. Πῶς ἀν τις πρὸς φίλον παρατκευάσαιτο.

§ 1. Ἐχοις εἰπεῖν, τίγοις ποτὲ Ὁρῆς ὀνομάζων χαῖρει Θεοῖς εἰκέλους,² καὶ δίσυς,³ καὶ μῆτιν ἀταλάντους⁴ Διῖ; Τίνας γάρ ἀλλ' ἡ τοὺς ἀοιστους, Ἀγαμέμνονά τε καὶ Ἀχιλλέα καὶ Ὀδυσσέα, καὶ δέσπις ἀλλοις συνετέλει αὐτῷ εἰς ἐπαίνου μοῖραν;⁵ Τι δὲ, εἰμὶ τῷ Διὶ εἴκεν αὐτοὺς, ἀλλ' ἡ Μαχάριν τῷ ίχτρῳ,⁶ ἡ Κάλχαντι τῷ μαντικῷ, ἡ Νέστορι τῷ ἵππικῷ, ἡ Μενετθεὶ τῷ τακτικῷ, ἡ Επειρῷ τῷ τέκτονι, ἡ Νηρεῖ τῷ καλῷ; ἀρὸς οὐκ ἀν εἶχες ἀποκρίνασθαι μοι τῆς εἰκόνος τὴν αἰτίαν; Η ἐκεῖ μὲν γυναικεῖς τὴν ὄμοιότητα, ἐνταῦθι δὲ ὅτι μὲν ὅμοιοι τῷ Διὶ οἰσθα, καὶ ἐπαινεῖς τὸν εἰκάσαντα τῆς γυναικείας, τὸ δὲ γυνώρισμα αὐτὸν ὄγνοεῖς;

§ 2. Φέρε οὖν, ἐγώσοι ὑπέρ τοῦ Ὁρῆς διηγήσομαι, ὡς πεζῷ τῷ λόγῳ, οὐ γάρ είμι ποιητικός.³ Πατέρα γάρ⁴ που Θεῶν καὶ ἀνθρώπων εἶναι λέγει τὸν Δίκην οὗτοι που διέτι ὑπεκρύψαντον τοῦ Οὐρα-

ο Περσῶν βασιλεὺς, πέμψας Δάτιον τὸν τὴν λεύκην κατατηγὸν αὐτοῦ καταδουλωτόμενον τὴν Εὔλλαδα, ἐκέλευσε τὰς Ἀθήνας ἀνδραποδίσασθαι· ὁ δὲ, ἀπέβη οὖν μυριάσιν ἐνδεκκα εἰς Μαραθώνα· μύριοι δὲ Ἀθηναῖοι, Μιλτιάδους στρατηγοῦντος, ἀντιπαραταξάμενοι, ἐνέκρισαν τοὺς Πέρσας. — 3. Κυναγείρ.) Οὗτος γάρ ἐν Μαραθώνι μέχρι νεῶν διώξας τοὺς Βαρβάρους, καὶ ναῦν τῇ δεξιᾷ λαθῶν, οὐκ εἶπε, πρὸν καὶ τὰς δύο ἀργορέθη. — 4. Ηλυζήλου.) τοῦτον Ἡεόδοτος Ἐπίζηλον ὀνομάζει· οὗτος ἐν τῇ ἐν Μαραθώνι μάχῃ τῶν ὁματῶν ἐστρόγγυλος. — 5. Καλλ.) Οὗτος ἐν τῇ ἐν Μαραθώνι μάχῃ διεφθάρη. — 6. Μάστιγες.) Οἱ γάρ τῶν Ακαδαιμονίων πτλῖδες, νομίμως περὶ τινα βωμὸν περιέβυτες ἐμαστεῖσαντο, ἐνσὲν δὲ ληφθέντες στεφανωθῶσι· Νικόλ. Δαμασκην. περὶ παραδόξου. ἐθῶν.

Γ'. § 1. 2. Εἰκέλ.) Ιλ. Β'. στίχ. 474. . . . μετὰ δὲ κρείσιων Ἀγαμέμνονος Ὁρματα καὶ κεραλήν ἵκελος Διὶ τεσπικεράνγων. — 3. Δίους.) Ιλ. Α'. στίχ. 489. Διογένης Πηλέως υἱὸς πόδας ὀλὺς Ἀχιλλόρη. Δ'

— 4. Καὶ μῆτιν ἀταλ.) Ιλ. Β'. στίχ. 169. Εὔρεν ἔπειτ' Οδυσσῆα, μῆτιν Διὶ ἀταλαγτον.

— 5. Εἰς ἐπαίνου μοῖρα.) Περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐν τινα αὐτὸς ἐπαίνει.

— 6. Μαχάριν τῷ ίχτρῳ.) Ἐκ τῶν Ὁρῆς ταῦτα ἔλαβε· τὸν γάρ Μαχάρινα λέγει Ὁρῆς. Ιλ. Α'. στίχ. 194.

. . . Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμανος θίτηρος· τὸν δὲ Κάλχαντα· Ιλ. Α'. στίχ. 69.

Οἰωνοπώλιων, οὐχ ἀριστου· τὸν δὲ Νέστορα· Ιλ. Β'. στίχ. 336.

Γεστήνιν ἴπποτην· περὶ δὲ Νηρέως. Ιλ. Β'. στίχ. 674.

. . . Οἱ κάλλιστος ἀνήρ ὑπὸ Ίλεου ἥλθεε

§ 2. 2. Ως πεζῷ τῷ λ.) Ως ἔστι διηγήσασθαι πεζῷ τῷ λόγῳ. — 3. Οὐ γάρ εἰμι ποιητ.) Ἐκ τοῦ Ηλέτωνος ἐλέγει τοῦτο· ἔκεινος γάρ βιβλ. Γ'. περὶ πολιτοφητίην. Εἶχε δὲ ἐν ὕδε ποιεῖσθαι μέτραν μέτρου· οὐ γάρ είμι ποιητικός. — 4. Πατέρα γάρ) Ιλιάδ. Α'. στίχ. 544. . . . Πατήρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε.

νῦν,³ νῦν μὲν ὅρνιθις εἰκασθεῖς, νῦν δὲ χρυσῷ,⁷ καὶ ἄλλοτε ἀλλῷ,⁸
γυναιξὶ θυηταῖς ἐπλησίαζε,

Σπερματίων τὰ πρῶτα γένος κυδρῶν βασιλίου,

οὗτοι γάρ ἀν εἴη ὁ Ζεὺς ὀλυμπεκυότατος· ἀλλὰ τὸν αἰτίαν⁹
ἀγκαθεῖς οὐτῷ τοῦ εἶναι τὰ γένη ταῦτα, καὶ σώζεσθαι, προστείπε
πατέρα, τῶν ἐν φιλίᾳ ὄντος τὸ πρεσβύτατον. Εἰσιν οὖτοι σοι
τὰ τοῦ Διὸς ἔχει. Τὰ δὲ τῶν ὄντων τῷ Διὶ ὡρὴ ἥγη ἄλλη πη ἔχειν; Ἡ
οὐχ ὄρθις, ως οὐδὲ τὸν Σαλμανέα¹⁰ εἰκαστανοὶ ποιηταὶ οὕτῳ, καίτοι
κεραυνὸν ἀφίενται, ως φέτο, καὶ μιμούμενον τὸν Βροντῶν κτύπουν,
καὶ τὸ ἀστρακτής φῶς; Ἀλλὰ ταῦτα γε ὁ Σαλμωνέας ὄρῶν, ὄμοιος
ἡν Θερσίτη μιμουμένῳ¹¹ τὸν Νέστορα.

§ 3. Πῶς οὖν γένονται ἀνθρώποι Διῖ; Μιμούμενοι αὐ-
τοῦ τὸ σωτειόν καὶ φιλητικὸν καὶ πατρικὸν δὴ τοῦτο. Αὕτη
θυητὴ² πρᾶξ Θεοῖς ἀρετὴν ὄμοιότητα, ἢ παρὰ μὲν³ θεοῖς καλεῖται

— 5. (Τοῦ οὐρανοῦ.) Κρύψα δη-
λουθεὶς τοῦ οὐρανοῦ ἐξερχόμενος. — 6.
(Οὐρανοῦ.) Μετεμορφώθη γάρ εἰς μὲν κύ-
κλουν, καὶ ἡπάτησε Δῆδαν γυναικες Τυν-
δάρου, ητις ἔτεκεν ἐξ αὐτοῦ δύο ὄλκ, δύν
ἔξικλιθον Κάτωρ, καὶ Ποιουδένης, Ἐλ-
λένη καὶ Κλυτεμνήστρη· εἰς δεῖτὸν δὲ,
καὶ θρησκε τὸν Γανυμήδην οἰὸν Τρωδη,
οἰνοχόδον τοῦ νέκταρος ἐν οὐρανῷ κατα-
στήσας. — 7. Χρυσῷ.) Δαναη θυγάτηρ
Ακριστοῦ ἐφρουρεῖτο ἐν Σκιλάμῳ χαλκείῳ
ὑπὸ τοῦ πατρὸς, τὸν χρησμὸν φοβουμέ-
νου εἰπόντα τὸν γεννηθέντα ἐξ αὐτῆς
πατέρα διπολτενεντα αὐτόν· ὃ δὲ Ζεὺς, με-
τεκυρρωθεὶς εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τῆς δι-
ροφῆς εἰς τοὺς κόπτους τῆς Δαναάς εἰσ-
ρυσεις, συγκλήθει, ἐξ οὗ ἦγένετο Ηερσεύς.

— 8. Καὶ ἄλλο τε ἄλλῳ.) Ταῦρος γάρ
ἐγένετο χειροήθης, καὶ επιβιβασθείσαν
τὴν Εὔρωπην θυγατέρα Ἀγήνερος διὰ
τῆς Σαλασσῆς ἤγαγεν εἰς Κοκτην· εἰς
Σάτυρος δὲ μετεμορφώθη, καὶ ἡπάτησεν

Λάντιόπην τὴν Νυκτέως θυγατέραν καὶ
τὰ τοιαῦτα δοκι περὶ Διῆς λέγεται. —

— 9. (Ἄλλα τὴν αἵτινα.) Υποθεὶς γάρ Ο-
μηρος ἐκ Διὸς εἶναι πάντας θεοὺς τε καὶ
ἄνθρωπους, καὶ ὑπὸ αὐτοῦ σώζεσθαι τού-
τον τῷ διδραστι ἐγκάττατο. — 10. τὸν
Σαλμ.) Οὗτος γάρ εἰς Ἡλιον πόλιν κτί-
σας, ἔκυδεν Δίας ἐλεγεν εἶναι, καὶ βύρ-
σας ἔξηρμένας τοῦ ἀρμάτος μετὰ λε-
βήτων χαλκῶν οὐρανού, ἐλεγε βοοντάν-
βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθομένας ἱαμπά-
δας, ἐλεγεν ἀστράπτειν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν
ἐκεραύνωσε. — 11. Μιμουμένῳ) Οὐ-
τος γάρ ὄντειδεῖσιν ἀγαμέμνονα, τῷ εἰ-
κονίῳ τοῦ Πανταγγαρείων τῷ χω-
ρίον. Θεάγης γάρ ὁ Πανταγγαρεύς οὐσι.

πτερῷ ἐπλήγη ὑπὸ Ὅδυστεως· οὗ δὲ ως
Οὐρηρ. Ι. Β. στίχ. 216. λέγεται
... Λιτσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Πλιου ήλθε.

‘Αλλ’ ἐπειδὴ οὐδεμίκιν οἰκειότητης Ἐκτο-
ρος καὶ Θερσίτου, φασὶ τις, δτε ἀν-
τεῖ Ἐκτορος, εἰς τινας ἐλόδιστας, Νέστορος
γράψειν δεῖν· δπερ καὶ προσελύτος
ἐπειδὴ γάρ Ουρηρος περὶ μὲν Νέστορος
τοῦ Πυλίου λέγει Ι. Α. στίχ. 246.

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσας μέλιτος γλυ-
κίων φέν αὐδή.

περὶ δὲ Θερσίτου. Ι. Β. στίχ. 213.
‘Οσ ρ’ ἐπεια φρεστὶν ητοι μάκρημά τε
πολλάτε ηδει.

Ἶστι τις παραβολὴ ἐν αὐτοῖς· τὸν γάρ
Νέστορος τοῖς λόγοις μιμεῖσθαι θεῖειν
εἰδέ τις τὸ κείμενον κατὰ χώραν ἐπ-
σαι προθυμεῖτο, δύναται λέγειν ως
καθάπερ Ἐκτωρ ἐν Τρῶσι ην ὁ ποι-
τιστος, οὗτοι καὶ Θερσίτης ἐθούσεται
ποῶτος εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο ηθεῖεν
Ι. Β. στίχ. 219.

... Εριζέμεναι βασιλεῦσι.

§ 3. 2. Αὕτη θυητ.) Τοῦτο δηλαδή
ἦττιν τῆς τῶν θυητῶν ἀρετῆς πρὸς τὴν
θείαν ὄμοιότης, τινὲς δὲ διορθουσι
τὸ θυητὴν εἰς τὸ θυητῆς, οὐδὲ οὐδὲ Αὕτη
θυητῆς πρὸς θείαν ἀρετὴν ὄμοιότης
καὶ ἔχῃ οὐτιαστικὸν ἀπὸ κοινοῦ τὸν
ἀρετῆς· εἰσὶ δὲ οἱ, θυητῆ διορθουσι,
ἐν δοτικῇ· οὐδὲ αὕτη ἔτι τῷ θυητῇ
ἀρετῆς πρὸς τὴν θείαν ὄμοιότης. — δοτι-
κὸν παρὰ μὲν) Ἐκ τῶν Πανταγγαρείων τῷ χω-
ρίον. Θεάγης γάρ ὁ Πανταγγαρεύς οὐσι.
Θέμις γε οὐρανοῖς θεοῖς, οἷα δὲ πατέ-
τοις χθονίοις, νόμος δὲ παρὰ τοῖς αὐ-

θέμις καὶ δίκη, καὶ ἄλλ' ἄττα μυστικὰ καὶ θεοπρεπῆ ὄνόματα· πάρα δὲ ἀνθρώποις, φιλία καὶ χάρις, καὶ ἄλλ' ἄττα προσωνή καὶ ἀνθρωπικὰ ὄνόματα. Εὐδεέστερον δὲ δὴ τὸ ἀνθρώπειον⁴ τῆς Θείας ἀρετῆς, τὰ τε ἄλλα, καὶ κατὰ φιλίας ἔκτασιν οὐ γάρ ἐξικνεῖται ἡ θνητὴ φύσις ἐπὶ τὸ ὅμοιον πᾶν,⁵ ἄλλ' ὥσπερ αἱ τῶν βοσκημάτων ἀγέλαι, οἰκειοῦται τῷ ἔννονάμῳ⁶ μάνου· ἀγαπητὸν⁷ δὲ εἰ καὶ τοῦτο παύτι. Νῦν δὲ, ἴδοις ὅν ἐν ἀγέλῃ μιᾷ, ὑπὸ ποιμένι⁸ ἐνι, στάσεις πολλάκις καὶ διαφορίας κηρυττόντων ἄλλήλους καὶ διαδικινύντων, μάχης δύτε που ζώπυροι εἰς βροχὴν ἀριθμὸν φιλίας σαφοῦς ἔνυεληλαμένα. Σιτία μὲν⁹ καὶ ποτὰ καὶ ἀμπεχόντας, καὶ ὅση ἄλλη χρεία¹⁰ σωμάτων, πορίζουται οἱ ἀνθρώποι ἀμοιβῇ καὶ ἀντιδόσει ἐκ χαλκοῦ¹¹ καὶ σιδήρου, καὶ τὰ σεμνὰ¹² δὴ ταῦτα, γουσσοῦ καὶ ἀργύρου· ἐξέν, χαίρειν τῇ τῶν μετάλλων φράσταις¹³ τέχνῃ, λαμβάνειν παρ' ἄλλήλων ταῦτα ἀποντί, μετρουμένους μέτρῳ τῷ πάντων ισαιτάτῳ, τὸν μὲν ἐνδεά¹⁴ τὴν χρείαν λαβόντα παρὰ τοῦ ἔχοντος, τὸν δὲ ἐν περιουσίᾳ ἀφεῖναι, οπησθίμενον παρὰ τοῦ λαβόντος, ὃν ἡ ἀντίδοσις οὐχ ἐξει αἰτίαν.

§ 4. Τῷ μὲν Λυκίῳ Γλαύκῃ χρυσὸν δόντι καὶ λαβόντι χαλκὸν, καὶ ἐκκατόρβοι' ἐνυεασθίονταν ἄλλαξαμένῳ, διειδίζει Ὁμηρος²

θρώποις. Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα ὅτι τὴν μὲν φιλίαν τῇ Θείᾳδι, τῇ δὲ δίκῃ τὴν χάριν ἀντιπαρατίθησιν· ὁ γάρ Πλάτων ἐν νόμοις φησὶν· ὅτι τοῦτο εἴ τη τῆς δικαιοσύνης ἴδιοι ἔργοι, ὃ τῶν ἄλλων οὐδὲ μιᾶς, φιλίαν ἐν ταῖς πόλεσι πειστὸν τὸ δὲ παρὰ Θεοῖς, καὶ παρ' ἀνθρώποις κατὰ μίαντιν Ὅμηρον· δις τὸ διάνυμα σύντος ἐκράτει, καὶ Πλάτωνος ἐν Φιλόρῳ καὶ Διωνος Χρυσοτέρων τῷ περὶ Οἰκετῶν, καὶ τῷ Τρωίκῳ, καὶ Λαερτίου ἐν Φερεκύδῃ, δις λέγει ὅτι οἱ Θεοὶ τὴν τράπεζαν θυμῷρὸν καλέστε καὶ ἄλλων. — 4. Τὸ ἀνθρ.) Γένος δηλ.). — 5. Πέρι) Δηλαδὴ ἐπὶ πᾶν τὸ ἀνθρώπιον γένος ὅμοιον διν. — 6. Τῷ ἔννονάμῳ) Τῷ συνεμομένῳ· καὶ εἰσιν εἰπεῖν τοῖς τῷ λόιῳ ἔθνει, ἡ ιδεῖς πολίταις κατὰ τὰ βρεσκήματα τοῖς μὴ συνεμομένοις οὐ κοινωνοῦνται. — 7. Ἀγαπητ.) Λλλ' οὐ δικαὶος τοῦτο δέσιον εὐχῆς εἰ γοῦν αἱ ὄμοιεθνεῖς, ἡ οἱ συμπνιλεῖαι εἰγον πρὸς ἄλλήλους τὴν ἀληθῆ φιλίαν· καὶ κατὰ τὸ κείμενον ἀγαπητὸν δὲ εἰ ἡ ἀνθρωπεία φύσις οἰκειοῦτο καὶ τούτων τῷ ἔννονάμῳ παντοί. — 8. Υπὸ ποιμέν.) Ἀγέλην ἐννοεῖ μοι τὸ ἔθνος ἡ τὴν πόλειν, ποιειν τὸ τοὺς νόμους, ἡ τῶν τῶν νόμων

προϊστάμενον. — 9. Σιτίκ μὲν) Ὁ Μέν άνυκνυταπόδοσος· δῆθεν μεταβατικὸς ἐλέγοντος τοῦ δέ. — 10. Καὶ ὅση ἄλλη χρ.) Ὡρθωσε τὸ σχῆμα, καὶ ἔστι κατ' ἐλλειψὺ τοῦ Ἐστί. — 11. Εἰ χαλ.) Ἐπεξηγηματικῶς τῶν, ἀμοιβῇ καὶ ἀντιδόσει. — 12. Καὶ τὰ σεμνά.) Καὶ ἵνα εἴπω τὰ σεμνά δὴ ταῦτα, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. — 13. Χαίρειν . . . φράσαντ.) φράστις Ελληνος λόγου, ἀντὶ τοῦ, ἀποδοκιμάσκωντας, παρχτησκμένους, καὶ ὡς ὁν ἄλλως ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ἀπαντεῖν γέρε μεταρθροῖς ἐμολέπις διερόμενος καὶ παραστατικῶν ἔξεσται. — 14. Τὸν μὲν ἐνδεά.) Ἐπεξηγήσεις ταῦτα τοῦ Μετρουμένους τῷ πάντων ισαιτάτῳ μέτρῳ· ὃ δὲ τοῦς τοιούτους· Τούτο ἔστι τὸ πάντων ισαιτάτῳ μέτρον· δις τοῖς ἐνδεήσεστι τοις πολύμαχοις, λαβόν παρὰ τοῦ ἔχοντος τοῦτο, παρακυμητεῖται τῷ χρείαν τῆς ἐλλειψύοις, ἀνιπδούς ἐπερρέει τι, δικαίος ἔγειρε ἀλλ', ἐν ἀρθροίκῃ διν ἐκείνου τοῦ πράγματος, παραγωγήσεις τῷ αἰτοῦντι, κτητάσθια παρ' αὐτοῖς ἀμαρτίας ευδός, ἐκεῖνα, ἀπερ ὅμεν τοῖς αἰτοῖς ἀντιδίδεσθαι δύναται.

εἰ δὴ³ παρωσάμενοι τὴν τούτων ἄξιαν, τῇ γνώμῃ τὰς ἀντιδόσεις διεμετροῦντο, ἵνα ἀν δήπου τὸ χρῆμα ἴσορρόπου. Νῦν δὲ καπηλείας πάντα⁴ μεστὰ καὶ ἐμπορίας, καὶ συμβολαίων πικρῶν, ἀγοραίων τε καὶ Θαλαττίων καὶ ἡπειρωτικῶν, ξενικῶν τε καὶ Ἀστικῶν, καὶ ἐπιχωρίων καὶ διαποντίων, ὅντα καὶ κάτω στρεφομένης τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάττης, τὰ ἀνήρατα ἐκθηρωμένων,⁵ καὶ τὰ ἀφανῆ μεταλλεύματων, καὶ τὸ πόρρο διωκόντων, καὶ τὰ σπάνια ποριζόμενων, καὶ θησαυροὺς κατορυττόντων, καὶ κατώρυχας ἐμπιμπλάντων, καὶ τάριξις ὑπερευόντων. Τὸ δὲ τούτου αἵτινα, ἀπιστία φιλίας, καὶ πλεονεξίας ἔρως, καὶ ἀπορίας δέος, καὶ μοχθηρίας ἔθος, καὶ ἡδονῆς πόθος· ὑφ' ὧν τὸ φιλεῖν ἐλαχυνόμενον, καὶ κατορυττόμενον, καὶ βαπτιζόμενον, μόγις που σάζει ἀμαυράτηγη⁶ καὶ ἀσθενῆ. Καὶ τὸ κοινότατον⁶ καὶ ἀταμίευτον καὶ ἀφενόντατον, διὰ τὴν τῶν χρημάτων σπάνιν, εἴπου καὶ γένοιτο τῆς Εὐλαζίδος⁷ τῆς βαρβάρου γῆς, ἀδεται τοῦτο, καὶ μύθου σχῆμα⁷ ἔχει, καὶ ἀπιστεῖται αὐτοῦ ἡ ἀκρίβεια. Καὶ μάλα εἰκότως.

§ 5. Ἡλθεν² ἐπὶ τὴν Ἀσιαν Ἑλληνικὸς στόλος νεῶν χιλίων, πλῆθος ἀνδρῶν τὸ καλλιστεῦον τῆς Ἑλλάδος, ὁμόσκηνον καὶ ὁμοδιαίτον, δεκατεῖ χρόνῳ ἀντικαθημένων αὐτοῖς ἐχθρῶν βαρεάρων. Ή δὲ φήμη τῶν ἔργων τούτων εἰσπεσοῦσα εἰς τὴν Ὁμήρου φύσιν, οὐκ ἔσχεν ἦμεν ἐταιρείαν εἰπεῖν ἀκριβῆ ἐν τοσούτῳ στόλῳ καὶ χρόνῳ, πλὴν μιᾶς, Θετταλικοῦ³ μειρακίου πρὸς Λοκρὸν ἀνδρας· ἡς οὐδὲν Ὁμηρος διηγήσατο οὔτε πρὸς ἡδονὴν τερπυότερον, οὔτε πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, οὔτε πρὸς μνήμην ἐπικυθέστερον. Τὰ δὲ ἄλλα τοῦ Ὁμήρου εἰ σκοποίης, πόλεμοι πάντα, καὶ θυμοί, καὶ ἀπειλαί, καὶ μῆνις, καὶ τὰ τούτων τέλη, οἰμωγαί, καὶ στόνοι, καὶ θάνατοι, καὶ φθοραί, καὶ δλεθροί.

§ 6. "Ἄδεται που καὶ διήγημα² Ἀττικὸν ὑπὸ φιλίας σεμνυνόμενον· ἐν πολλοῖς τοῖς Ἀθηναίων λόγοις ἐν τοῦτῳ ἄξιον τῆς Ἀθηνᾶς,³ ἄξιον τοῦ Θησέως,⁴ φιλία καλὴ καὶ δικαία ἀγαθῶν ἀνδρῶν,

Ἐνθ' αὗτε Γλαύκω Κρονίδης φρέ-
νας ἐξέλετο Ζεύς.

Οὓς πρὸς Τυδείδην Δημήδεα τεῦ-
χε' ἀμειβε,

Χρύσεα χαλκείων, ἐκατόμβοι⁵ ἐν-
νεαχθοῖσιν.

— 3. Εἰ δὴ.) Εἰ οὖν ἐξην δηλαδὴ οἱ
Δινθρωποι οὐ πρὸς τὴν ἄξιαν τῶν πραγ-
μάτων, πρὸς δὲ τὴν προστίθεσιν καὶ
το. — 4. Πάντα.) Τὰ ἐπὶ γῆς, ἡ τὰ ἀν-
θρώπινα ἔργα. — 5. Ἐκθηρωμ.) Τῶν ἀν-
θρώπων δῆλοι. — 6. Καὶ τὸ κοιν.) Η φι-
λία δηλ. — 7. Καὶ μύθου σχῆμα.) Ως ζε-
στει μύθου διηγούμεθα τὰ περὶ φιλίας,

διὰ τὴν σπάνιν τοῦ χρήματος, καὶ ἀπε-
στεῖται ἐξ πολλάκις τὰ λεγόμενα.

§ 5. 2. Ἡλθεν.) Τὴν τῶν Ἑλλήνων κα-
τὴ τῆς Τρωάδος ἐκτραχτεῖν λέγει. —

3. Θετταλικ.) Τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς Πά-
τροκλον· ἡν γάρ δὲ μὲν Ἀχιλλεὺς Θε-
τταλός, Λοκρός δὲ ὁ Πάτροκλος, οὐ πα-
τήσ Μειούτιος. Ὁμηρ. Ι. Π. 14.

§ 6. "Ἄδεται που καὶ διήγημ.) Τὴν Ἀ-
ριστογείτονος καὶ Ἀρμοδίου φιλίαν βεδ-
λεται λέγειν. Ὁρα Θουκυδ. Δ. κ. η-
σ. νδ. — 3. ἄξιον τῆς Αθ.) Θεᾶς ἐ-
ρόρου τῶν Ἀθηνῶν· τῆς φρονήσεως δῆλοι.
— 4. ἄξιον τοῦ Θησ.) Οὗτος γάρ ἐν

παρέδωκεν ἀμφοτέροις ἐπὶ τυραννῷ κοινὸν ἔλφος, καὶ σύνθημα κοινὸν, καὶ κοινὸν θάνατον· μεθ' ἣν οὐκ ἔτι ὄφελος φιλίας· Ἀττικῆς, ἀλλὰ πτυχαῖς ὑπουργαῖς, καὶ σαθρά, καὶ ἀπίστα, καὶ διαβεβρωμένα, μεστά φθόνου, καὶ ὁργῆς, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ φιλοχρηματίας, καὶ φιλοδοξίας. Κανὸν τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα ἐπίης,⁵ ἀφθονίαν ὅψει⁶ σκυθρωπῶν διαγημάτων, ἀνδροὶ ἀνδρὶ συμπεπτωκότα, καὶ πόλιν πόλει, καὶ γένος γένει· οὐ τὸ Δωρικὸν τῷ Ἰωνικῷ μόνον, οὐδὲ τὸ Βοιωτικὸν τῷ Ἀττικῷ, ἀλλὰ καὶ Ἰωνικὸν Ἰωσι, καὶ Δωρικὸς Δωριεῖσι, καὶ Βοιωτοῦς Βοιωτοῖς συμπίπτοντας, καὶ Αἰθιοπίους Αἰθιοπίοις, καὶ Θηρικίους Θηρικίοις, καὶ Κορινθίους Κορινθίοις, συγγενεῖς, καὶ συνεστίους πολεμίους, πάντας πᾶσιν ἐπιτιθεμένους, τοὺς ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἥλιον καὶ τὸν αὐτὸν Αἰθέρα καὶ τὸν αὐτὸν νόμον, καὶ τὴν αὐτὴν φωνὴν ἱέντας, καὶ τὴν αὐτὴν γῆν νεμομένους, καὶ καρποὺς τοὺς αὐτοὺς σιτουμένους, καὶ μυστήρια τὰ αὐτὰ τελουμένους· οὓς περιβάλλει⁷ τεῖχος ἐν καὶ πόλις μίχ, πολεμοῦντας σπενδυμένους, ὅμιλοντας ἐπιορκοῦντας, συντιθεμένους μετατιθεμένους, καὶ προφάσεις⁸ μικρὰς μεγίστων κακῶν. Οἵς γὰρ ἀν τὸ φιλεῖν τῆς γυνώμης ἐκπέση, πάντα ἥδη ἀξιόχρεα κινεῖν. ὁργὴν καὶ ταράττειν καθάπερ κοίλην υγῆν ἀρχιρεθεῖσαν τοῦ ἔρματος βροχεῖσι ρόπαι σχλεύσουσι τε καὶ περιτρέπουσι.

§ 7. Τις ἀν οὖν παρασκευὴ γένοιτο ἀνδρὶ φιλίας ἐραστῇ πρὸς τὸ κτῆμα τοῦτο; Χαλεπὸν μὲν εἰπεῖν, ὅπτεον δὲ ὅμως,

Ως οὐκ ἔστι² λέοντι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,

Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὄμόφρονα δυμὸν ἔχουσιν.

οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἀνδρὶ πρὸς ἀνδρὸς φιλίας ὀλκή, μέχρις ἀν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοὶ³ φαντάζωνται χρυσὸν καὶ ὁργυρον. Κανὸν τούτων ἀπαγάγῃ τὴν ὅψιν, σὺν ἀπόχρον πρὸς φιλίαν ἡ καρτερία, ἀλλ' ἐνοχλεῖ αὐθις ἡ παιδικῶν ὥρα, ἡ γυναικὸς κάλλος· κανὸν καταμύση πρὸς ταῦτα, εὐπρόσωπος δὲ τοῦ «μεγαλήτορος Ἐρεχθίως ὀημος,⁴»

Αἴθιναις δημοκρατίαιν συνεστήσατο· καὶ μάλιστα λέγει τοῦτο διὸ τὴν πρὸς Πειρίθοον αὐτοῦ φιλίαν. — 5. Ἐπίης) Τινὲς διορθοῦσιν Ἐπίης· ἀλλὰ ὁ νοῦς καὶ οὗτοι καὶ ἐκείνως ὁ αὐτός· ἡ γὰρ, τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τούτοις εἶπης, λέγοις τις, ἡ τὴν Ἑλλάδα ἐπίης, οὐ παροβιάπτεται ὁ νοῦς, εἰ μή τις διὸ τὸ «Οὓς προτεινήσεις τὸ, ἐπίης· ἀλλὰ σύνηθες τὸ τοιοῦτο καὶ ἐν τῷ, λέγειν. — 6. Ἀρθρῶν δψ.) Πολλὰ γάρ τὰ ἐν Ἑλλησι πρὸς Εὐληνας ἐπισυμβάντα δεινά, ὃν γέμουσιν αἱ ιστορίαι. — 7. Οὓς περιβάλλ.) Οταν γάρ Θρασύβουλος ἥλθεν εἰς Παιραιά

καταλύσων τοὺς τριάκοντα τυράννους, οἱ ἐκ τοῦ ἀστεος Ἀθηναῖοι ἐβοήθουν τοῖς τυράννοις πατὰ τῶν μετὰ Θρασύβουλου· ἀλλὰ καὶ σύτως οἱ τῆς πατρίδος ὑπερασπισταὶ νικήσαντες, τῆς τυραννίας ἀπῆλλαξαν αὐτήν. — 8. Καὶ προφ.) Πρὸς τὸ ὅψει καὶ τοῦτο ἀναφέρεται· οἷον· καὶ ὅψει προφάσεις μικρὰς μεγίστων κακῶν αἰτίας γιγνομένας.

§ 7. 2. Ως οὐκ ἔστ.) Ὁμερ. Ιλ. Στίχ. 262. — 3. Λύτω οἱ ὀφθαλμοί.) Κατ' ἀντίπτωσιν ἀντὶ λύτου· ἐμφαίνεται δὲ τινα χάριν ἡ δοτικὴ αὐτῷ λαρυγγομένη. — 4. Ἐρεχθίως ὀημος.) Ταῦτα Ἀθηναῖοι

καὶ τὰ ἐν ἐκκλησίαις κηρύγματα,³ καὶ ἡ ἀπὸ αὐτῶν δέξια, καὶ ὅμηρον χρῆμα, καὶ πᾶσαν γῆν δέξιαν ὑπεριπέχμενον· καὶ ὑπεριδήσ τούτης, οὐχ ὑπερόψει δικαστηρίου· καὶ ὑπεριδήσ τούτου, οὐχ ὑπερόψει δεσμωτηρίου· καὶ ἐνέγκης δεσμός, οὐχ ὑπερόψει προσιώπου τοῦ δικαστοῦ. Πολλάς δὲ δεῖ ἡδονὰς παραδραμένης, καὶ πολλοῖς πόνοις ἀντιθέψαι, ἵνα κτήσῃ κτήμα⁴ ἡδονής πάσσαις ἴστοστάσιν, καὶ πόνοις πάσιν ἀντιρρόπον, κτήμα χρυσῶν τιμώτερον, κτήμα διρράχιον βιβαλίτερον, κτήμα δέξιης ἀσφαλέστερον, κτήμα τιμῆς ἀληθέστερον, κτήμα αὐθαιρεστού αὐτεπάγγελτον, κτήμα ἀδεκάστως ἐπαινεύμενον, κτήμα, καὶ λύπην καὶ πρᾶξιν φέρον, εὐφρόσινον τὸν δρόντα κατὰ τὴν μνήμην τῆς αἰτίας.

§ 8. Σπάνιον δέ τὸ κτήμα τοῦτο τὸ δὲ εἰδωλον⁵ αὐτοῦ πρόχειρον καὶ παντοδαπόν, κολάκων⁶ ἐσμοὶ καὶ θίασοι, σεπτηράσιν, καὶ σανόντων, καὶ ἐπὶ ἄκρᾳ τῇ γλώττῃ τὸ φίλειν ἔχοντων· οὐχ ὑπὲν εὐνοίας ἀγομένων, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς χρείας ἡναγκασμένων καὶ μισθοφόρων, ἀλλὰ σὺ φίλων· καὶ οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγὴ τοῦ κακοῦ, μέγρι ἀν τὸ φίλειν νομίζοντες⁷ τὴν ἀντίδοσιν. Τὸ δὲ, ἔστιν μὲν, ἀλλὰ οὐχ ἀρῶσιν οἱ πολλοί, οὔτε ιδίᾳ, οὔτε κακῷ πόλειν· ἡ γὰρ ἀν αὐτοὺς ἔξαπλισσαντες, καὶ χαίρειν φράσσαντες, στρατηγῶν τέγγονις, καὶ ἀπλοποιῶν δημιουργίκις, καὶ μισθοφόρων ἀλλοιστεροῖς, καὶ συνθημάτων παραδόσει, καὶ φρουρίου ἐπιτεγχίσει, καὶ στρατοπέδουν, πάλαι⁸ ἐδέξαντο ἀν τὰς σπουδὰς ἔκοντες παρ’ αὐτοὺς τοῦ Διός, οὐκ ἐν Ολυμπίᾳ,⁹ οὐδὲ ἀπὸ Ἰσθμοῦ τὴν ἐκεχειρίαν καρύττουσσες, ἀλλὰ ἐξ εὑρχησοῦ μέγα βοῶντος.

Σχέσθε,⁸ φίλοι, καὶ μὲν οἷς δίστατε, καθόμενόν περ,
σώζετε ψυχές, καὶ μὴ περιορᾶν ὑπὲν ἀλλικῶν κακουμένους. Νῦν δὲ
ἐφριμέρους σπουδὰς σπενδόμενοι, τριακονταύτεροι,⁹ ἀνάπαλαν κα-

λέγειν βασιλεὺς γὰρ παλαιὸς Ἀθηναῖον
ἐπεχειρεύεις. Εἴη πταιτὸν δὲ τὸ χωρίον τοῦτο
ἐκ τῶν τοῦ Πλάκωνος Ἀττικῶν Κ. παλαιόν γάρ οὐκ οὐδὲν τάγαθοι αὐτὸν ἐπεπίνθεσκεν,
εὐπρόσικος γάρ ὁ τοῦ μεγάλητορες θηριος Ἐρεχθίου, καὶ ταῦτα ἐκ τῶν Όμηρος.
D. B. στιχ. 547. Δῆμον Ερεχθίου με-
γάλητορος . . . — 5. Κρούζη.) “Ἐθος
γάρ παρ’ Ἀθηναῖοις ἐν Βασιλείαις κα-
ρύττειν τούς τι ἀξιον γενέσθεντας. —
6. Ινα κτήσῃ κτήμα.) Τίνη φίλους δηλ.

§ 8. 2. Εἰνθα.) Τίνη ψευδοράδιαν λέγει
τοιεύτην γάρ οὐδία σχεῖσθαι τὸν κόσμον
πληροῦν. — 3. Κολάκ.) Ἐπεξηγήσας ταῦ-
τα τοῦ εἰδήσιου τῆς φίλιας. — 4. Με-
γάρι ἀν υφαῖς.) “Θησεῖς δὲ τοῦ υφαῖαν τὸ
τὸ φίλειν ἔστεν ἢ ἀντιθέσις. — 5. Τοῦ δὲ,
τοτε.) Η τοι καὶ τοι οἱ καλοὶ πολὺ δεῖ.
τον οὖτε ιδίᾳ, τοτε κατα πόλειν, αὐτοὶ ή-

μως ἔστι τὸ τοιοῦτον δηλαδὴ ἀπαιλλα-
γὴ τοῦ κακοῦ τοι, ἥν ἔξεις ἀπιθηστε. —
6. Στρατοπέδῳ πάλα.) Τοὺς στίζουσιν
ἐν τῷ Στρατοπέδῳ· οὐ καὶ Πλάκαι πρὸς
τὸ Ἐδείκυτο φέρονται καὶ ὁ οὐνος ἦν τοι
εἰ δύνασθε δεχθῆναι καὶ αῦθις τὰς πα-
ρὰ τοῦ Διός σπουδὰς, διπέρη δηλαδὴ
καὶ ἐν τῷ γενεσθή λεγομένοι αἰδονι· διλλ
δρούσας εἶσεσθε ὃς ἐν τῷ κεκαθέντοι πολ-
λοῖς γάρ πραγμάτων ἀπαιλλάσσει τρόπος.
καὶ τοτε καὶ πάλιοι ἐπιτεγχίσαι στρατον.

— 7. Οὐκ ἐν Ολύμπῳ.) Ήπιπέρερ θεος ἦν
τοις Ἑλλήσι καρύττειν τὰς τῶν ποιέασιν
ἀνακοινήσ. — 8. Σχέσθε.) Ορηρο. Ιλ. Χ.
στιχ. 416. — 9. Τριακοντ.) Οι γάρ Ελε-
λένες μετὰ τὴν Εδέσσας σίμων, (ταῦ-
τα γάρ ἀποτάσσου τῶν Αθηναίων, οἱ
Περιελίς διαβάς, κατεπέραστο πόταν.)
τριακονταύτοις σπουδὰς ιωνέλλων διλλ

κανέπορθεντο ἀμυδράν, καὶ οὐ πάντη ασφαλῆ, μέχρις ὃν ἄλλη πρόφασις ἐπιπεσσύσται πάντα σῶν καὶ κάτω ἐπιταράξῃ· αὕτη.

§ 9. Ἀλλὰ καν τὰ διπλαὶ ἀποδύσωνται, καν σίρινη ἄγωσιν, ἀλλός ὃν πόλεμος ἐμπεσών τῇ ψυχῇ, οὐ δημόσιος, ἀλλ' ιδιωτικὸς, οὐ σινηροφόρων, οὐδὲ πυρφόρων, οὐδὲ νητῶν ἄγων στρατὸν, οὐδὲ ἵππικὸν, ἀλλὰ γυμνὸς ἀπλων, ἀστιδρος, ἀπυρος, λυμαίνεται τῇ ψυχῇ, καὶ πολιορκεῖ αὐτὴν, ἐμποπλὸς φθίνει, καὶ δρυῆς, καὶ δυμοῦ, καὶ προπηλακισμοῦ, καὶ ἄλλων μυρίου κακῶν. Ποι τις τράπηται, καὶ τίνα εὔροι ἐκεχειρίαν; ποίκιλον Ολυμπίου; τίνα Νεμέου; Καλά μὲν τὰ Ἀθηναῖς Διονύσια καὶ Παναθήναις ἀλλὰ ἑορτάζουσι μισοῦντες καὶ μισούμενοι² πόλεμον μεταλέγεις, οὐχ ἑορτήν. Καλαι καὶ ἐν Λακεδαιμονίᾳ αἱ Γυμνοπαιίαι,³ καὶ τὰ Ἰακίνθια, καὶ οἱ χοροὶ ἀλλὰ καὶ Ἀγριτίλας Λυσάνδρῳ φίουσι, καὶ Λύγαστιολις Ἄγιν μισεῖ, καὶ Κινάδων τοῖς βασιλεῦσιν ἐπιβολεύει, καὶ Φάλανθος τοῖς ἑφόροις, καὶ Ηροθενίαι Σπαρτιάταις οὐ πιστεύω τῇ ἑορτῇ, πρὸν τοὺς ἑορταστὰς ἴδω φίλους. Οὗτος⁴ ἀληθινῆς ἐκεχειρίας νόμος καὶ τρόπος, ὑπὸ νομοθέτη τῷ θεῷ τεταγμένος, οὐ οὐκ ἔστι μὴ κτησάμενον φίλιαν ἴδειν, οὐδὲ ὃν πολλάκις τὶς σπεισηται, οὐδὲ ὃν πολλάκις ἀναγράψηται τὰ Ολυμπιάτι, καὶ Ισθμοῖ, καὶ Νεμέᾳ. Εἴσω δεῖ ἐπὶ τὴν ψυχὴν τὸ κήρουγμα ἐλθεῖν, εἴσω τὴν ἐκεχειρίαν ἔως δὲ ἀσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὁ ἐν ψυχῇ πόλεμος, ἀφιλος ἡ ψυχὴ μένει, ἔγχρος, σκυθρωπή. Ταῦτα⁵ αἱ Ποιναὶ, ταῦτα αἱ Ἐρωνύες, τὰ δράματα, αἱ τραγῳδίαι. Διώκωμεν τὴν ἐκεχειρίαν, παρακλῶμεν φιλοσοφίαν ἡκέτω, σπενδεσθω, κηρυττέω.

Δ'. Τισὶ χωριστέον τὸν κολακα τοῦ φίλου.

§ 1. Πρόδικος² μὲν Ἡρακλέα ἀγει ἐν τῷ μύθῳ ὅρτι γένεται καὶ ἀνδριζόμενου ἐπὶ διττὸς δῖος, ὅρτην καὶ ηδονὴν ἐπιστή-

μεταξὺ οὐδὲ τετταρακιδεκα ἔτη ἐπληρώθη, καὶ ὁ Πελοποννησιακὸς ἐνυερβέβηγη πόλεμος. Θουκυδ. Ξυρρ. Α'. κγ'. ρεδ'.

§ 9. 2. Μισοῦντες καὶ μισ.) Ἀγέντων γάρ ποτε Ἀθηναίων Διονύσια, καὶ γερρηγοῦντος Δημοσθένους, Μειδείας τις τῶν πλουσίων· κατ' ἔγχραν πόθε Δημοσθένη, κονδύλους ἐπὶ τῆς ὄρχιστρας ἐναυτίου πάντων τῶν θεοτῶν παρέσχεν αὐτῷ, καὶ τὴν ιερὰν περιέρρηξεν ἐσθῆτα. Δημοσθ. ἐγ. τῷ κατὰ Μειδίου. — 3. Γυμνοπαιί. Παρὶ τῆς Βαρίνος φησίν. Ενιοι μὲν ἑρτῆ φασιν Σπαρτιάτικήν, ἐν δὲ τοὺς ἑρ-

εος κύκλω περιθεῖ τὸν ἐν Ἀρμενίῳ βωμὸν, τύποντας ἀλλήλων τὰ γάτα ταῦτα. Εἰς ἐστι φευδεῖται γὰρ ἀγορὰ ἑορτάζουσιν πληγαῖς δὲ οὐ γίνονται, ἀλλὰ πρόσοδοις χορῶν γεγυμνωμένοις τινὲς δὲ Γυμνοπαιίαν διορθεύσιν, ὡς γυμνοῖς τοῖς ποτέ διογουνένων. — 4. Οὗτος) Ο τῆς ψυχῆς ἐπιλαθή. — 5. Ταῦτα) Ο τῆς ψυχῆς πόλεμος ὀηλαθή.

Δ'. § 1. 2. Πρόδικος.) Τὸν Πρόδικον περὶ Ἡρακλέους μύθου Ξενοφῶν περιγράφει ἐν Ἀπομνημον. βιβλ. Β'. ἀ. 21.

σας ἡγεμόνας ἐκατέρᾳ τῇ δὲ ὅδῷ· ἡ μὲν³ αὐτῷ σοβάρι τῶν ἡγεμόνων, ἀτε δὴ εὐσχήμων οἰδεῖν, βαδίζουσα ἡρέμα, φθεγγυμένη μουσικῶς, βλέμμα πρὸν, ἀμπεχόντη ἄνετος· ἡ δὲ δευτέρα,⁴ θρυπτική, ἐπίγριστος, χλανιδίοις ἔξηνθισμένη, βλέμμα ἰταρὸν, βάδισμα ἀτακτον, φωνὴ ἀμουσος. Ταῦτα ὅρῃ καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἀτε Διὸς παῖς, καὶ ἀγαθὸς τὴν φύσιν· καὶ γαίρειν τῇ ἡδονῇ φράσας, ἐπιτρέπει ἔχυτὸν τῇ ἀρετῇ ἀγειν.⁵

§ 2. Φέρε καὶ ἡμεῖς πλάττωσεν μῆθον, διττὰς ὁδοὺς,² καὶ ἄνδρας ἀγαθὸν, καὶ ἡγεμόνας ταῖν ὁδοῖν· ἀντὶ μὲν τῆς ἀρετῆς τὸν φίλον, ἀντὶ δὲ τῆς ἡδονῆς τὸν κόλακα. Οὐκοῦν καὶ τούτῳ διαφερέτων συγκρατι, καὶ βλέμματι, καὶ ἀμπεχόνη, καὶ φωνῇ, καὶ βαδίσματι· ὁ μὲν³ ὡς ἡδιστος οἰδεῖν ὅν, ὁ δὲ⁴ ὡς ἀληθέστατος· καὶ ὁ μὲν σεστρών, δρέγων δεξιάν, παρακαλείτω τὸν ἄνδρα ἔπεσθαι αὐτῷ, ἐπανῶν, καὶ κυδαίνων, καὶ ἀντιθολῶν, καὶ δεσμενος, καὶ διηγούμενος ἐκτόπους τινὰς ἡδονάς, ἢ λαβὼν⁵ αὐτὸν ἀξεῖ, εἰς λειψῶνας ἀνθεύτας, καὶ ποταμοὺς ῥέουτας, καὶ ὅρνιθας ἡδοντας, καὶ αὔρας προσηνεῖς, καὶ δένδρα ἀμφιλαρῆ, καὶ λείχας ὁδούς, καὶ δρόμους εὐπετεῖς, καὶ κήπους εὐθαλεῖς, ὅχυρας ἐπ' ὅχυρας, καὶ μῆλα ἐπὶ μῆλοις, καὶ σταφυλὴν σταφυλῇ ἐπιτυχουμένην· ὁ δὲ ἔτερος τῶν ἡγεμόνων λέγη μὲν δλίγχ, τὰ δὲ ἀληθῆ αὐτὰ, δὲ τολλή μὲν τῆς ὁδοῦ⁶ ἡ τραχεῖα, ὀλίγη δὲ εὐπετής, καὶ χρὴ τὸν ἀγαθὸν ὁδοιπόρους ἕκειν παρεσκευασμένου, ἵνα δεῖ πόνου, μογήσουσι, τὴν δὲ ῥάστωνην ἐκ περιουσίας ληψόμενυ. Ταῦτα τοι λεγόντων, ποτέρῳ πείσεται,⁷ καὶ ποιαν ἀπεισιν; Ἀποκρινόμενα τῷ ποιητῇ τοῦ μῆθου, δὲ εἰ μὲν Ἀσσύριος⁸ τις εὗτος εἴη πανοδαίμων ἀνήρ, ἢ Φοῖνιξ Σράτων,⁹ ἢ Νικοκλῆς¹⁰ ὁ Κύπριος, ἢ ὁ Συβαρίτης¹¹ ἐκεῖνος, τὸν μὲν¹² καὶ μισήσει τῶν ἡγεμόνων, καὶ τίγησεται τινα εἶναι ἀξεῖνον,

3. Ἡ μὲν) Ἡ ἀρετὴ δηλ.—4. Ἡ δὲ δευτ.) Ἡ ἡδονή.—5. Ἄγειν.) Ὁπῃ καὶ ἐποιεῖ δηλαδὴ ταύτη δοκεῖ.

§ 2. 2. Διττὰς ὁδούς) Ποὺς τὸ Πλάττωμεν ἀποδίδοται· αἱ δὲ ὁδοὶ πρὸς τὴν φιλίαν φέρουσται. — 3. Ὁμέν) Κόλαξ. — 4. Ὁ δὲ.) Φύλος. — 5. Ἡ λαβὼν αὐτὸν, λεγέτω ἀξεῖν. — 6. Τῆς ὁδοῦ.) Τῆς ἀγούστης πρὸς φιλίαν. — 7. Πείσεται.) Ὁ Ἀγαθὸς ἀνήρ, ὃν ἐπιλάσσεμεν. — 8. Ἀσσύρ.) Ως ὁ Κροῖσος δὲ μέγχ ἐπὶ τοῖς Θησαυροῖς καὶ τῇ εὐτυχίᾳ φρουρήσας, καὶ πόλεμον ἐπὶ Ηέρος ποιήσας, νικήσεις, καὶ αἰχμάλωτος Κύρω γενόμενος, εἰς πυρὸν ἀνέχθη. — 9. Σράτων.) Τοῦτον γάρ Ἀλέξανδρος ὁ μέγχης τὴν πρὸς Δαρεῖον συμμαχίαν

φυλάξαντα, ἴδιωτην ποιήσας, Ἀβδαλίνυμον ἀντινατέστησε. — 10. Νικολ.) Οὕτως γάρ ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγων, ὑποπτευθεὶς ὑπὸ Πτολεμαίου, καὶ ἀνακρεπθεὶς μέλλων, ἔκυτόν ἀπεσφαξε· τοῦτο αὐτὸν καὶ τὴν γυνὴν αὐτοῦ ἐποίησε· καὶ πᾶς δὲ ὅπος αὐτοῦ. Διόδωρ. Κ'. 21. — 11. Συβαρίτης ἐλεῖν.) Τὸν Τζλυν δοκεῖ λεγεῖν· οὗτος γάρ δημαχῶντος ὅν, ἐπεισε τοὺς Συβαρίτας φυγαδεῦσαι τοὺς εὐπορωτάτους τῶν πολειτῶν πεντακοσίους, οἱ δὲ, κατέρρυγον εἰς Κροτωνίστας, κακὸν τούτου ποιέουσι γενομένου. Ἑγικῆθεσσαν κατὰ κράτος· καὶ πᾶσαν τὴν ἔκυτον εὐδαιμονίαν ἀπώλεσαν· νεκρόμενοι γάρ πολλὴν καὶ παρπούρον χώραν, μεγάλους πλούτους είχον οἱ Συβαρίται. Διόδωρ. ΙΒ'. 9. — 12. Τὸν μὲν.) Τὸν φίλον

καὶ ἀειδῆ, καὶ ἀμεντον, τὸν δὲ ἔτερον¹³ χαρίεντα, καὶ προσηνὴ καὶ φιλάνθρωπον δεινῶς. Ἀγέτω δὴ λαβὼν τὸν ἄνδρα τοῦτον ὁ γαλὸς ἡγεμών· σύνου ἄζει τελευτῶν ἢ εἰς πῦρ, ὡς τὸν Ἀσσύριον· ἢ ἐπὶ πενίαν, ὡς τὸν Φοίνικα· ἢ ἐπὶ δεσμό, ὡς τὸν Κύπριον· καὶ ἐπὶ τι ἄλλο διὰ ψευδοῦς ἡδονῆς ἀκηθές κακόν. Εἰ δὲ εἴη ἀνήρ κατὰ Ἡρακλέα, αἰσχυται τὸν ἀληθῆ¹⁴ τῶν ἡγεμόνων, τὸν φίλον, ὡσπερ ἐκεῖνος τὴν ἀρετὴν. Καὶ δὲ μὲν μῆνος ὅδι τελευτᾶ.

§ 3. Μεταβαλὼν δέ⁵ ἡλίγος, πρὸς αὐτὸν σκοπεῖτο τῷ ὅν τις διακρίναι τὸν κόλακα τοῦ φίλου. Τὸν μὲν γάρ χρυσὸν βασανίζει λίθος προστριβόμενος αὐτῇ, φιλίας δὲ δὴ καὶ κολακείας τις ἔσται βάσανος; Ἄρα τὸ ἔξι ἑκατέρου τέλος; Ἄλλ' εἰ ὀναρμενοῦμεν τὸ τέλος, ἀλλὰ βλάβη φθίσεται² τὴν γυναικίν· δεῖ δὲ κρίναι, πρὶν ἀρξασθαι χρῆσθαι· ἐὰν δὲ ὑστερῇ τῆς χρήσεως ἡ κρίσις, ὁ χρῆσθαι φθίσας καὶ μεταγνοῦς εἰς οὐδὲν δέον τὴν κρίσιν κατατίθεται. Βούλει τοινυν ἡδονὴ καὶ λύπη κρίνωμεν τὸν φίλον καὶ τὸν κόλακα; Καὶ μήν³ καὶ ὁ κόλακος ὑπερβολὴν λαβὼν ἀνιαρέτατον καὶ ἐπαγχθέστατον, καὶ ὁ φίλος ἡδονεῖν εὐτυχίαν προσλαβών Μήποτε⁴ οὖν βλάβην καὶ ὠφελείαν τοὺς ἄνδρας πριτέον; Ἀμφισβητήσιμον καὶ τοῦτο λέγεις ὁ μὲν γάρ κόλακος, καὶ βλάψη, ἢ εἰς χρήματα εξημιώσεν,⁴ ἢ εἰς ἡδονὴν ἐξέχεεν, ὡν τὸ μὲν εἰς χρήματα κουρότατον, τὸ δὲ εἰς ἡδονὴν περπνότατον· διὰ δὲ φιλίας· πολλοὶ γένη καὶ φυγῆς ἐκοινώνησαν, καὶ ἀτιμίας συναπέλκουσαν, καὶ θανάτῳ περιέπεσον. Τῷ οὖν διακρινοῦμεν τὸν κόλακα τοῦ φίλου, εἰ μήτε τῷ τέλει, μήτε ἡδονῇ, μήτε βλάβῃ; Φέρε χωρίς ἐκάτερον θεατώμεθα.

§ 4. Ἄρα γε δὲ πρὸς ἡδονὴν δυιλόν, φίλος; Καὶ πάνυ εἰνός· καὶ μήν⁵ εἰ ἔχθρος ὁ λύπης παρασκευαστικός, φίλος δὲ εἴη ὁ ἡδονῆς παρασκευαστικώτατος. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει καὶ γάρ ιατρῶν ὁ φιλανθρωπότατος, λυπηρότατος,³ καὶ στρατηγῶν ὁ ἀκριβέστατος, καὶ κυδεργητῶν ὁ ἀσφαλέστατος. Φιλεῦσι δέ που καὶ παιδας πατέρες, καὶ διδάσκαλοι μαθητάς· καὶ τι δὲ εἴη ὀνιαρότερον, ἢ παιδὶ πατήρ, καὶ μαθητῇ διδάσκαλος; Επει καὶ Ὁδυσσεὺς ἔφιλει δήπου τοὺς ἑαυτοῦ ἑτέρους, δὲ πολλὰ καὶ δεινὰ ἀνέτλη,

διη.—13. Τὸν δὲ ἔτ.) Τὸν κόλακα δηλ.

—14. Ἀληθ.) Κατ ἔλλειψι τῆς Ἐπὶ, ἀπὸ κοινοῦ ἐννοουμένης.

§ 3. 2. Φθίσεται.) Ἐκ τοῦ φάνω, μέλλει, — 3. Καὶ μήν.) Ἐστιν ἀντίτοι Ἀλλά γάρ· ὅπερ ἔτιν, εῦ ἔχει τοῦτο, ἄλλα. — 4. Εξημιώσ.) Ο, τε λόγος ἀπατεῖ τὸ παρωχημένον τοῦ χρόνου, καὶ

μάλιστα κατ ἀντιγρονισμόν· τὸ πιστὸν τοῦ λόγου δηλοῦντα. — 5. Τῷ οὖν λόγῳ τοῦ Τίτη οὖν τῷ ἀρθρῷ ἀντί⁶ ἔρωτη-

ματικοῦ ἐχρήσατο κατὰ μετάληψι⁷ σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς Ἑλλήσι, — 6. Καὶ μήν.) Κατασκευαστικός ἀντίτοι Καὶ γάρ. — 3. Λυπηρότ.) Ἐστι δηλ. ὅπερ καὶ ἐν τοῖς ἔξτις ἐννοεῖται ἀπὸ

§ 4. 2. Καὶ μήν.) Κατασκευαστικός ἀντίτοι Καὶ γάρ. — 3. Λυπηρότ.) Ἐστι δηλ. ὅπερ καὶ ἐν τοῖς ἔξτις ἐννοεῖται ἀπὸ

Α' ρινύμενος ἡν τε ψυχὴν, καὶ νόστου ἔταιρον.

Α' λλ' ἐντυχὸν ἀνδρῶν γένει ἀκολάστῳ καὶ οὐκοῦν, οἱ δὲ γονεῖς,
καθάπερ τὰ θρέψιμα,

Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μελιπέα,

(οὗτοι γάρ που τὴν ἡδονὴν διαφέρει Ὁρηρος) ἀναψυγθέντας αὐτοὺς τοὺς ἔταιρους τῇ τούτων ερυγῇ, καὶ γενσαρένους τῆς ἀτοπίας τοῦ λωτοῦ, ἀκοντάς καὶ δικαρπεύτας λαβὼν ἐπὶ υκῶν ἄγει. Α' λλ' οὐχ ὁ Εὔρυμαχος τοῖς μητράρσι τοιωτοῖς, ἀλλὰ τοῦ ἔταιρου γένους τοῦ κολακεύτικοῦ, οἷς σιάλους³ σῦς,⁷ ἢ αἴγας εὐτραχφεῖς συγκατακρήτειν αὐτοῖς, καὶ τοῦ οὖν σῶματος συνεκροφεῖν, καὶ συγκυλινθεῖται εἰς τῆς υκτὸς θεραπευτιδίους, καὶ περιεν τοῖς αὐτοῖς βραστοῖς,⁸ καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν τῷ γάμῳ.⁹

§ 5. Βούλεισθή συνελόν τὸν μὲν κόλακα κατὰ τὸν μογθορίαν τάξαι, τὸν δὲ φίλου κατὰ τὸν ἀρετὴν, λύπην δὲ καὶ ἡδονὴν χαίρειν εἶχε; Οὕτε γάρ τὸ φιλοτεῖν ἡδονὴς ἀτυχεῖς, οὕτε τὸ κολακεύειν λύπης ἀμοιρου, ἀλλ' ἐκάτερον ἐν ἐκτέρῳ φύρεται, καὶ ἡδονὴ ἐν φιλοτεί, καὶ λύπη ἐν κολακείᾳ: ἐπει καὶ αἱ μητέρες καὶ αἱ τίτικαι φιλοτεῖς τὰ βρέφη, καὶ πρὸς ἡδονὴν αὐτὰ θεραπεύεται, καὶ αὐτὶς ἀφαιρήσεις αὐτῶν τὸ φιλεῖν διὰ τὴν ἡδονὴν. Οἱ Αγκυρέμων τῷ Μενελάῳ παρασινεῖ.

Πάντας κυδαίνον,² μηδὲ μεγαλύζεο³ θυμῷ.

Η', οἵτι, κολακεῖσιν αὐτῷ ὑποτίθεται;⁴ Οἱ Οδυσσεῖς, ἐκγένετομενοὶ τῆς Νακέττης εἰς τὴν Φαιάκων γῆν, γυμνὸς διαυκτάς ἐκ τῆς εὐνῆς, ἐντυχόντων παιζόντας νόρων, τὴν βραστοῦ γυνωρίσας, Ἀρτέμιδι⁵ εἰπάττει αὐτὴν, καὶ αὖθις φυτῷ καλῷ, καὶ σύδεις ὃν διὰ ταῦτα κόλακα εἶποι τὸν Οδυσσέα προσέτει γάρ, καὶ γρείχ, καὶ διεθέσει ψυχὴς ὁ κόλαξ διακρίνεται τοῦ φίλου.

κωνοῦ.—4. Ἀρινύμ.) Ὁρηρ. Ὁδύσ. Α'. στίχ. 5.—5. Λωτὸν ἐρ.) Ὁρηρ. Ὁδύσ. Γ. στίχ. 97. Ἐνθα⁶ Οδυσσεῖς διηγούμενος τὰ περὶ αὐτοῦ πρὸς Ἀλκείδου βασιλέα θειάκων, ἔλεγεν δὲ τοῖς 'Επειτοι εἰθίντες εἰς Λωτοράγους, καὶ τοῦ Λωτοῦ γενετήμενοι, οὐκ φίθελον ἐπικυρώθειν εἰς τὴν πατρίδα, ὁ δὲ, βίᾳ πλακεύτας θηγαγεν εἰς τὰς θυαῖς. — 6. Οἴει συάλ.) Ὁ γάρ Εὐρύμαχος εἰς τὴν τὸν κολακεύονταν Τυλέμυχον εἰν⁷ Οδυσσέως. Οδύσ. Α'. στίχ. 390. — 7. Σάλκους σῆς.) Οδύσ. Β'. στίχ. 300. — 8. Ἀνδρὸς βασι.) Τοῦ Οδυσσέως δῆται. Μετὰ γάρ τὴν Τροίας διώσιν εἰς δεκατῇ πλάνην θυτος Οδυσσέως, ποιῶσι μηνιστῆρες Πηνειόπης, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἡλθον εἰς Ιθάκην ἔνθα κατέσθησαν βιοτάκιατα Οδυσσέως, καὶ τὸν οἴνον

ἔπιεν, καὶ ταῖς θεραπαινίτι συνεκάθευδον. — 9. Τῷ γάμῳ.) Οἱ γάρ μητέρες εἰς γάμους ἵσθειν ἐβούλευτο Πηνειόπην γυναικα Οδυσσέως.

§ 5. 2 Πάντες καθ.) Ὁρηρ. Η. Κ. στίχ. 69. — 3 Μεγαλύζεο.) Ιονικὸν διντὶ μεγαλύζεο. — 4. Υποτίθεται.) Επική γάρ Αγκυρέμων παρασινεῖ Μενελάῳ κυδαίνειν τε καὶ τιμῆν πάντας, οἷς διὰ ὑποτίθεται αὐτῷ κολακίαν; — 5. Ἀρτέμιδ.) Οἱ μηροί. Οδύσ. Ζ. στίχ. 151. Ναυαγήσας γάρ Οδυσσεὺς μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Κακιούσσης ἀναγέρησιν ἐπὶ σχεδίας ἐπίθηθη μετὰ πολλὰ δεινὰ εἰς τὴν Φαιάκων γυμνὸς καὶ πεινῶν. Ἐνθα⁸ ιδὼν Ναυαγήσαν Θυγατέρα⁹ Ἀλκείδου βασιλέως Φαιάκων, ἐδεῖτο αὐτῆς ὑπὲρ ἐνδικτας καὶ τροφῆς Ἀρτέμιδι εἰπάττων καὶ φυτῷ κατέ-

§ 6. Καὶ γάρ ὁ ἀριστεὺς δύπλοις χρῆται, καὶ ὁ μισθιστόρος,
καὶ οὐδεὶς αὐτῶν εἰπεῖται τὰ ἔργα κατὰ τὴν γειρουργίαν, ἀλλὰ
χωρίζει τὴν ἐκατέρου χρεῖαν κατὰ τὴν πρόθεσιν· ὁ μὲν γάρ²
θιασωστικὸς διὰ τὸ φίλειν, ὁ δέ³ μισθιστικὸς τῶν βουλομένων·
καὶ ὁ μὲν αὐθαιρεστος, ὁ δὲ ὄντος καὶ ὁ μὲν τοῖς ἐνσπόνδοις πι-
στος, ὁ δὲ καὶ τοῖς φίλοις ἀπιστος· Ταῦτη νόμιμε καὶ τὸν κόλακα δια-
φέρει τοῦ φίλου, καὶ συμπίστειν μὲν ἐκατέρῳ πολλάκις
εἰς τὰς αὐτὰς πράξεις, καὶ τὰς δριλίσεις, διαφέρει δὲ ἐκατέρου
ἐκατέρου τῇ χρείᾳ, καὶ τῷ τελεῖ, καὶ τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς· Οὐ
μὲν γάρ φίλος τὸ φιλούμενον αὐτῷ ἀγαθὸν εἰς κοινὸν κατατίθεται
νος τῷ φίλῳ, ἐάν τε λυπηρὸν τοῦτο ἥ, ἐάν τε ἥδι, συγχρόλαβει
αὐτῷ ἐλ τῆς Ἰστού ὁ δὲ κόλακος ἐπικαλεσθῶν τῇ αὐτοῦ ὁρέει
οἰκουμεῖ τὴν ἀριλίχνην πρὸς τὸ ἴδιον πλεονέκτημα· καὶ ὁ μὲν
φίλος ὀρέγεται τοῦ Ἰστού, ὁ δὲ κόλακος τοῦ ἴδιου καὶ ὁ μὲν Ἰστι-
μίας κατὰ τὴν ἀρετήν, ὁ δὲ πλεονεξίας κατὰ τὴν ἡδονήν· καὶ ὁ
μὲν ιστηγορίας, κατὰ τὴν δριλίσιν, ὁ δὲ ταπεινότητος κατὰ τὴν
θεραπείαν· ὁ μὲν ἀληθείας ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὁ δὲ ἀπάτης καὶ ὁ
μὲν ὠφελείας εἰς τὸ μέλλον, ὁ δὲ χάριτος τῆς ἐν τῷ παρόντι· ὁ
μὲν δεῖται μνήμης, ὃν ἐπραξεν, ὁ δὲ λίθης, ὃν ἐπανούργησεν.
ὁ μὲν ὡς κοινῶν κήδεται, ὁ δὲ ὡς ἀλλοτρία λυμαίνεται ὁ μὲν
φίλος καὶ εὔτυχίας κοινωνίας κουφότατος, καὶ συμφορῶν κοινωνίας
ισότατος, ὁ δὲ κόλακος εὔτυχίας μὲν κοινωνίας ἀπληστότατος, ἐν δὲ
ταῖς συμφοραῖς ἀμικτότατος.

§ 7. Φιλία μὲν ἐπανετέλλεται, κολακεῖα δὲ ἐπονειδίσται· φιλία γάρ
ἐκατέρου πρὸς ἐκατέρου Ἰστού ἔχει τὴν αὐτούσιαν, ἥ δὲ κολακεῖα
χωλεύει² ὁ γάρ του ἐνθεῆς³ θεραπεύων τὸν ἔχοντα κατὰ τὴν
χρεῖαν, καθ' ὃσον οὐκ ἀντιθεραπεύεται, ἐλέγγει τὸ ἄντον. Οἱ
φίλοις λανθάνων δύστυχοι, ὁ κόλακος μὴ λανθάνων. Φιλία βασικό-
μένη κρατεύεται, κολακεῖα ἐλεγγόμενη θραύσεται φιλία χρόνῳ αἴ-
ξεται, κολακεῖα χρόνῳ ἐλέγγεται φιλία χρείας ἀδεής, κολακεῖα
χρείας ἐνθεῆς. Εἰ δέ ἐστι καὶ ἀνθρώποις πρὸς θεούς ἐπιμέξια,⁴
ὁ μὲν εὐσεβής φίλος θεῷ, ὁ δὲ δεισιδαιμόνιος κόλακος θεῷ καὶ μα-
κάριος εὐσεβής φίλος θεῷ, δύστυχος δὲ ὁ δεισιδαιμόνιος. Οὐ περ
οὐν τρόπου ὁ μέν⁵ θαρσῶν τῇ ἀρετῇ πρόστειτι τοῖς θεοῖς ἀνευ δέ-
ους, ὁ δὲ⁶ ταπεινὸς διὰ μογήντοιν μετὰ πολλοῦ δέους, δύστελ-

— 3. — Ο δέ.) Ο μισθιστόρος.
§ 7. 2. Χωλεύει.) Οὐ γάρ ἀντιδίδοι-
σιν δικλακος τῷ φίλῳ ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ματος δηλαδὴ τῆς φιλίας — 5. Ο μέν.)
συμφέροντος πάντα ποιεῖ. — 3. Ο εὐσεβής. — 6. Ο δέ.) Ο δεισιδαιμόνιον.

πις, καὶ δεῖθως τοὺς θεῶντας, ὅπερα τούς τυράννους· τοῦτον, οἶμαι, τὸν τρόπον καὶ πρὸς αὐθρώπους εἴελπι μὲν καὶ θαρταλέον τὸ φίλοια, τὸ δύτελπι δὲ καὶ ἐπηγχός τὸ κολακεῖα. Τυράννων οὐδεὶς φίλος, βασιλεῖ δέ οὐδεὶς κόλαξ· βασιλεῖα δὲ τυραννίδος θειότερον.

§ 8. Εἰ δέ ἔστιν τὸ φίλοια ισότης τρόπου, τὸ δέ μοχθηρὸν οὔτε οὐτὸς αὐτῷ οὔτε τῷ χρηστῷ ίσον, μὲν ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ τὸ φίλοια, ίσος γάρ· δὲ δέ κόλαξ τοῦ μεν ἀγαθοῦ πάντας ἀν εἴη κόλαξ; οὐ γάρ ἀν λάθοις τοῦ δέ μοχθηροῦ κόλαξ ὁν, εἰ μὲν εἴη ίσος ἐκείνῳ, οὐκ ἀν εἴη κόλαξ, οὐ γάρ ἀνέγεται κολακεῖα ιστηγορίας· εἰ δέ οὐκ εἴη ίσος, οὐκ ἀν εἴη φίλοια.

§ 9. Ἀλλὰ καὶ τῶν πολιτεῶν τὸ μὲν ἀριστοκρατία φίλοια μετή, δημοκρατία δὲ κολακεῖα· ἀνάπλεως κορείτων δὲ ἀριστοκρατία δημοκρατίας. Οὐδεὶς ἐν Λακεδαιμονίῳ Κλέων ἦν, οὐδὲ Ὑπέρβολος, κόλακες πονηροῖς· τρυφῶντας δῆμον. Ἀλλὰ Καλλίαν³ μὲν ἐν Διονυσίοις ἐκαμάρει. Εὔπολις, ἴδιωτην ἄνδρον ἐν συμποσίοις κολακεύμενον, ὅπου τῆς κολακείας τὸ ἀγέλον ἦν κόλακες, καὶ ἐταῖροι καὶ ὄλλαι ταπεινοί καὶ ἀνδραποτέρεις ἡδοναί τὸν δέ δῆμον αὐτὸν τὸν τῆς Εὔπολιδος στωμαλίας θεατὴν ποῦ τις ἐλθὼν κωρῳδήσει, ἐν ποίῳ Θεάτρῳ, ποίοις Διονυσίοις; Καὶ τοὺς πολλούς ἐκείνους κόλακκας, οἷς τὰ ἀντίκαντα ταπεινά, οὐδὲ μέγρι γαστρὸς καὶ ἀρρεδιστῶν ἔκοντα, ἀλλὰ αἱ τῆς Ἑλλάδος συμφρορί; Εἰ δέ οὐδεὶς Αθηναῖοι, παρωσάμενοι τοὺς κόλακας, πείθεσθαι Περικλεῖ καὶ Νικία, εἶγον ἀν δημαρχογούς ἀντὶ κολάκων φίλους. Ἄν δέ ἐπὶ τὰς μυαργίας ἐλθῆς, κολακεύει καὶ Ξέρξην⁴ Μαρδόνιος, βάρβαρος βάρβαρον, ἀνόητος ἀνόητον, δειλὸς οἰκέτης δεσπότην τρυφῶντα. Τὰ δέ τῆς κολακείας τέλη, ἀνίσταται τὸ Ασία, μαστιγοῦται τὸ Νάζλακτα, Ἐλλήσποντος Κεύγνυται, Ἀθως δρύττεται τέλος δέ τῆς σπουδῆς ἥττα, καὶ φυγή, καὶ θάνατος αὐτοῦ κόλακος. Κολακεύεται καὶ Ἀλεξανδρον Μακεδόνες· τῆς δέ κο-

— 7. Φιλία.) Ἐστι δηλ.

§ 8. 2. Ο μὲν ἀγ.) Ἐπειδὴ τὸ φίλοια ισότης ἐστὶ τρόπου, δὲ μοχθηρὸς οὔτε ἔχεται τῷ χρηστῷ ίσος, δῆλον ὅτι δὲ μὲν ἀγαθὸς ἔχει φίλοια τὸν ἀγαθὸν· δὲ κόλαξ μηδέν.

§ 9. 2. Κόλακες που.) Καθάπερ δηλαδή ἐν Αθήναις· ἔνθα πολλοὶ τὸν δῆμον κολακεύοντες ὡς Κλέων καὶ Ὑπέρβολος, οἱ δημαρχοί, προύχωροις ἐν τοῖς πρόγραμμασι. — 3. Ἀλλὰ Καλλ.) Ο Ἀλλὰ μεταβατικός. Ο δὲ Καλλίας οὗτος, δι της Βαρινος, πλουσιώτατος ἦν αὐθρωτος κολακεύμενος δὲ πᾶσαν τὴν οὐτίαν κατεδαπάνητε, καὶ πένης ἐγένετο· οὗτον καὶ Εὔπολις

ο κομμαδὸς αὐτὸν διεκαρδίητεν ἐν Διονυσίοις· τότε γάρ τὰ δράματα ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν θεατῶν ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν παριστάνετο. — 4. Κολακεῖαι ναὶ Ξέρξ. 1. Ο γάρ Μαρδόνιος κολακεύων τὸν Ξέρξην βασιλέα Ήρων, ἐπὶ τὸν κατὰ τῆς Ἐλλάδος ἐλεύητε στόλον, βουλόμενος αὐτὸς ἐπαρχος τῆς Ἑλλάδος γενέσθαι· οὗτον πάσχει τῆς Αστας λαθὼν Ξέρξης δύναμιν, τὸν τε Ἐλλήσποντου ἐμαστίγου, τῆς χειρόρας ὑπὸ τρικυμίας καθαιρεύεται καὶ τοῦτον γερυρώσῃ, τὸν ἵσθμον τὸν ἐν τῷ Αἴθρῳ διώρυξεν· ἀλλὰ τέλος ἐν τῇ Σαλαμίνι οικηθείς ναυμαχίῃ, ἔργῳ, Μαρδόνιον καταλιπὼν, δι της Ιλαταναῖς νησι-

Δ. ΤΙΣΙ ΧΩΡΙΣΤ. ΤΟΝ ΚΟΛΑΚ. ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ, 28-10. 45

καὶ τὰ ἔργα⁵ ἀναξυρίδες Περσικαὶ, καὶ λίθοι τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τοῦ Φιλίππου, καὶ τῆς Ἀργεάδων ἐστίας. Τός δὲ τυραννίδας τι χρὴ λέγειν; ὅπου γάρ δέος καὶ εἶσουσία δεσποτική τὸ ἀρχόμενον ἄγχει, ἀνάγκη δεῦρο κολακεῖσιν μὲν ἀνθεῖν, φιλίαν δὲ κατορθωρύχθαι.

§ 10. "Εστι καὶ ἐν ἐπιτηδεύμασι² καὶ τέχναις κόλακας οὗτοι ὄμοιοις μὲν ταῖς τέχναις κατὰ σχῆμα, ἀνομοῖοις δὲ κατὰ τὰ ἔργα. Ἐκολάκευσεν ἀνθρώπους καὶ μουσικὴν νόθος, ὃς Δωριεῖς πᾶν πάτριον ἐκείνῳ ὅρειον μουσικὴν καταλιπόντες, τὸν ἐπιγέλαιος καὶ ποιμανικὸς εἶχον, αὐλημάτων καὶ ὄρχημάτων ἐρχοταῖ γενόμενοι, ἐνθευσαν ὁμοῦ τῇ μουσικῇ καὶ τὴν ἀρετήν. Ἐκολάκευσεν ἀνθρώπους καὶ ιατρικὴν νόθος, ὃς τὴν Ἀσκληπιοῦ καὶ τὴν Ασκληπιαδῶν ἴασιν καταλιπόντες, οὐδὲν διαφέρουσαν ἀπέργηναι τὴν τέχνην ὀψεποιητικὴν, πουράν κόλακα πουηρῶν σωμάτων. Κολακεύει καὶ συκοφάντης ῥήτορα, λόγου λόγῳ ἐπανιστάς, καὶ ἐπιτειχίζων τὸ ἀδικού τῷ δικαίῳ, καὶ τὸ αἰσχρὸν τῷ καλῷ. Κολακεύει καὶ σοφιστὴς φιλόσοφου· εὗτος μὲν κολάκων ἀκριβέστατος.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Α'. Περὶ Βασιλείας λόγος ἀ.

§ 1. Φασὶ ποτε² Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ τὸν αὐλητὴν Τιμόθεον, τὸ πρῶτον ἐπιδεικνύμενον³ αὐλητὴν κατὰ τὸν ἐκείνου τρόπον,⁴ μάλισταί τοι πειρῶς καὶ μουσικῶς· οὐ μαλακὸν αὐλητικόν, οὐδὲς ὑπὸ Ἑλλήνων γνωστέται. — 5. Τῆς κολακείας τὸ ἔργον⁵ οὐ γάρ Ἀλεξανδρος νικήσας Διαρεῖτον, καὶ κατασχὼν αὐτὸν τὴν βασιλείαν, ὑπὸ κολάκων κινούμενος, καὶ στολὴν Περσικὴν ἐνεδύθη· καὶ προσκυνεῖθαι ἡξίου κατὰ τὸ τῶν βαρδάρων ἔθος· καὶ ἐπελάθετο τῶν προγόνων. Ἔξ Ἡρακλέους γάρ οἱ τῶν Μακεδόνων βασιλεῖς κληρίζονται καὶ ἐξ Ἀργους. Ἡρόδ. Οὐρανία. καρ. ριζ. ριζ.

§ 10. 2. "Εἰς δὲ καὶ ἐν ἐπιτηδ.) Πλάτων τὸ Γοργία τέσσαρας ἀποδίδωσι τέχνας δύο· μὲν ψυχῆς, δύο δὲ σώματος· καὶ τῆς μὲν ψυχῆς εἴναι νόμοι, καὶ δικη· τοῦ δὲ σώματος ιατρικὴ καὶ γυμναστική· τούτων κόλακες εἰσὶ τῶν μὲν νόμων, τὰ σορίσματα· τῆς δὲ δίκης ἢ ψευδῆς ῥητορική· τῆς

δὲ ιατρικῆς ἢ μαγειρική, καὶ τῆς γυμναστικῆς ἢ νόθος Μουσικὴ ταύτας τὰς τέσσαρας ἀντιθέσσις ἐκτίθησιν ἐνταῦθα δισυγγραφεῖς, ἀλλας δὲ ἡ κατὰ Πλάτωνα. οὐ γάρ Πλάτων τὴν ῥητορικὴν εἰς τὸ τῆς κολακείας εἶδος ἀναφέρει· δὲ δὲ, εἰς τὰς ἀρετάς· τὴν δὲ συκοφαντικὴν ἀνατίθησεν αὐτῇ.

Α' § 1, 2. "Φασὶ ποτ.)" Ἀδέσποτος ὁ πιρή Τιμόθεον καὶ Ἀλεξανδρου οὗτος ὁ λόγος· καὶ οὐδὲν ἵσμεν τὸν χρόνον καθ' ὃν καὶ ποὺ ταῦτα ἐγένετο· οὐθενὶ καὶ τὸ φασίν ἐχοῦσατο. — 3. "Ἐπιδεικνύμενον.)" Μέσου τὸ φῆμα, καὶ δηλοῦ κατ' ἴδιαν ἐπίδειξιν· τὴν ἐκείνου δηλαδὴ τέχνην κατ' ἐπίδειξιν ἐμφαίνων· ἐν οἷς ὁ Ἀλεξανδρος ἔχει· — 4. Κατὰ τὸν ἐκείνου τρ.) Κατὰ